

מסדר הבו הקדוש במסתרי המקדש הארוך

(1)

קרן ופרד נפגשו כרגיל בצומת והלכו יחד לדוגו. הם רצו להכין את עצמם לבחינה לחגורה ירוקה לפני האימון. כשהגיעו לקרבת הבית התחילו להרגיש שמהו לא בסדר: השער היה פתוח לרווחה. 'מי שכח לסגור אתמול בערב?', תהתה קרן בקול. השניים נכנסו לחצר ונעצרו. דלת הדוגו הייתה פתוחה גם כן, וקרעי דגלים נחו על המדרגות. 'מה עבר כאן?', אמרו יחד ופסעו פנימה בזהירות. על הקיר מול הפתח הייתה מרוססת כתובת באדום. הפוסטרים והדגלים היו קרועים ו... 'משהו חסר', אמר פרד והביט סביב. 'גם אני מרגישה ככה, אבל מה זה יכול להיות?', שאלה קרן את הקירות. בבת אחת פנו השניים והביטו אחת בשני בבהלה: 'הבו הקדוש!', קראו. 'מה נעשה?', קרן הייתה על סף דמעות. אוף, הבנות האלה! חשב פרד והרגיע את חברתו, 'אני ארוץ לחפש את סנסאי ג'יי. אר. פרד ידע בדיוק איפה למצוא אותה כשהיא לא הייתה בדוגו: במגרש הבייסבול. הוא רץ כמו הרוח, חצה את הפארק במרכז השכונה והגיע חסר נשימה למגרש. כמה בחורים עמדו ליד הגדר והניפו אלות לחימום. פרד עצר לידם ונשען על הגדר. 'אני - צריך - - את ג'יי. אר. ג'ונס', אמר לאחד מהם. 'ג'ונס משחקת עכשיו, אין לה זמן להקשיב לבכיינים כמוך', גיחך הבחור ודחף את הילד הצידה. 'זה דחוף, טמבלי, התעצבן פרד ונדחף בין רגלי השחקנים לשטח המשחק. ג'יי. אר. הייתה שפופה בעמדת התופס ומיקדה את מבטה בזורק שהניף את זרועו. הכדור שזרק חלף על פני החובט המופתע ונבלם בתוך כפפת העור של ג'יי. אר., לקול צהלת הצופים. פרד ניצל את ההפוגה במשחק כדי לחצות את המגרש בריצה והגיע לג'יי. אר. 'סנסאי! את חייבת לבוא! פרצו לדוגו!!!', אמר במהירות, כי שלושת הבחורים מהשער נכנסו והתקרבו אליו בצעד מאיים. לסנסאי ג'יי. אר. לקח כמה שניות לעשות סוויץ' בין הבייסבול לקרטה ואז... 'מה?! אני מיד מגיעה!'. היא השליכה מעליה את הקסדה, המגן והכפפה ורצה אחרי פרד לכיוון היציאה. 'היי, ג'ונס! מה עם המשחק?', קראו אחריה. 'תמצאו מחליף, יש לי מצב חירום', צעקה ונעלמה מהאופק. היא ופרד רצו עד הדוגו, קילומטר משם, ומצאו את קרן בכניסה. 'סוף סוף, פחדתי שיבואו לחטוף גם אותי!' אמרה קרן בהקלה.

גם! למה מה כבר חטפו? חקרה סנסאי וזאת בדיוק הייתה השאלה שפרד וקרן לא רצו לשמוע. 'מישהו לקח את הבו שלך', אמר פרד ולקח צעד אחורה ליתר ביטחון. השאגה שנשמעה הפריחה את הציפורים מהעצים הקרובים. סנסאי ג'יי. אר. פסעה לתוך הדוגו והילדים עקבו אחריה. היא נעצרה מול הקיר המקושקש ובהתה לכמה רגעים. 'זה לא יתכן...', מלמלה לעצמה. 'מה כתוב שם, סנסאי!', התקרבה קרן. 'אני חושבת שאחרי שנקרא למשטרה, נקיים פגישת סגל דחופה', אמרה סנסאי ולא הוסיפה. השוטרים הגיעו אחרי חצי שעה ונפרסו מיד על "זירת הפשע". בלש משופם התקרב לג'יי. אר. כדי לשאול כמה שאלות. 'אז מה בדיוק נגנב? מקל?', שאל במבוכה. הוא היה רגיל לטפל לפחות בגופה או שתיים, וחשב שזה קצת מוזר להזעיק את הבולשת הפדרלית בשביל מקל עץ מטופש מעוטר באותיות יפניות. 'זה לא סתם מקל, זה נשק מסורתי עתיק!', הסבירה סנסאי מתוסכלת במיוחד לשוטר לחוף במיוחד. 'תשמעי, גברתי: אנחנו אנשים עסוקים מידי, אבל נשתדל לשים עיין על כנופיות יפניות שמסתובבות בשכונות מנופפות במקל באורך 2 מטרים, סיכסם הבלש, והוא וצוותו יצאו מהדוגו. ג'יי. אר. בלמה את לשונה והרימה טלפון לשני התלמידים הבכירים שלה, ג'סיקה וטובי. ג'סי הייתה במסיבת כתר וסנסאי ג'יי. אר. השאירה לה הודעה. טובי ענה לטלפון והופתע. 'סנסאי, איך היה המשחק היום?', שאל. 'עזוב את המשחק עכשיו, תגיע לדוגו כמה שיותר מהר ותנסה להביא את ג'סי אתך', פקדה ג'יי. אר. וטובי יצא מביתו רכוב על האופניים לכיוון בית הספר כדי לאסוף את

גיסי. הם הגיעו תוך רבע שעה, וגיסי עדיין לבשה את שמלת הריקוד שלה. הם ראו את המהפכה בחדר והבינו שיהיה שמח. 'אני חושבת שמגיע לכולם הסבר על מה שקרה פה היום', פתחה סנסאי, 'יש לנו עסק עם כנופיית פשע יפנית'.

(2) התברר שכנופיית "העכביש המאובק" לא הייתה מרוצה ממיקומו הנוכחי של הבו הקדוש ולכן החליטה להחזיר אותו למקומו המקורי במקדש הדרקון הזועם באיי ריו - קיו (זה מה שהם כתבו ברוב טובם על הקיר של הדוג'ו). סנסאי ג'יי. אר. החליטה לצאת במרדף אחריהם והרשתה לשני התלמידים הבכירים שלה להצטרף למסע, אבל לא לקחה בחשבון את העקשנות של פרד וקרן הצעירים. 'ההורים שלי מרשים, שאלתי אותם כבר', קיפצה קרן מסביב לסנסאי בערב לפני נסיעתם, 'אפילו ארזתי!'. פרד לא היה צריך לבקש רשות כי הוא גר בפנימייה ולהורים שלו לא היה איכפת מה הוא עושה. 'אנחנו לא יכולים לדאוג לשני ילדים קטנים תוך כדי מעקב אחרי כנופיית רוצחים!', לא הסכימה סנסאי, אבל ללא הצלחה: קרן הביאה את המזוודה אתה, ופרד אמר שיארוז תוך כמה דקות את התרמיל שלו. סנסאי ג'יי. אר. נכנעה והלכה לוודא שאכן הוריה של קרן מסכימים למסע ההרפתקאות, ולהודיע למנהלת הפנימייה של פרד שהוא נוסע להשתלמות קרטה ביפן. 'בסדר, ושלא ישכח לקחת סוודר', ענתה המנהלת הדואגת, והוסיפה שקית עוגיות לדרך. החבורה המוזרה יצאה לדרך במונית ואן מיוחדת כיוון שסנסאי הביאה צידה לדרך (מזוודה ענקית מלאה באוכל משומר) חוץ מתרמיל ה-120 ליטר העמוס בצידוד הנינג'יות לפריצה, טיפוס על קירות ועיקוב חשאי שקיבלה במתנה מהסנסאי שלה ליומולדת 35. הנהג המופתע הסיע את החמישה לשדה התעופה והציץ בהם מתרחקים עם עגלות עמוסות. המטוס היה מתוכנן להמריא בשעה 01:00 והם חיכו חצי שעה בלובי של שדה התעופה. קרן התרוצצה סביב ושיחקה בתופסת עם פרד. 'תיזהרו, אל תיעלמו משדה הראייה שלי', ביקשה סנסאי והרגישה שוב בבית: רודפת אחרי ילדים... גיסי ישבה על כורסא שקועה ב"ספר למטיילים באיי יפן" וניסתה למצוא את מקדש הדרקון הזועם. 'כל מה שאני רואה כאן זה חנות מזכרות שמוכרת גללי דרקונים למזל. אתה חושב שזה עוזר, טובי?', תהתה באוזני חברה. 'אוי לא, איפה שמתני את הכרטיסים שלנו?', נזכרה סנסאי פתאום והתחילה לחפור במזוודה ובתרמיל כמו סנאי אחוז אמוק. טובי לא ידע למי לתת כאפה קודם... הכרטיסים בכיס המעיל שלך, ואין דרקונים באמת', ענה וניסה לא לפרוץ בצחוק. לקח להן זמן להבין למי שייך כל חלק מהתשובה. 'הנוסעים ליפן מתבקשים להגיע לדלפק היציאה', אמר קול בכריזה וחבורת הבו הקדוש הרימה את מיטלטליה והתקדמה יחד לכיוון היציאה. הפקידה החתימה את הכרטיסים והורתה להם לרדת במדרגות לולייניות ולעלות לאוטובוס. סנסאי ג'יי. אר. עשתה מפקד מהיר ברגע שהאוטובוס יצא לדרך, היא ראתה יותר מידי פעמים את "שכחו אותי בבית". 'טובי, תשים עיין על הקטנים, אם אנחנו נפרדים פשוט תישארו במקומכם ואני אמצא אתכם', אמרה לעוזר הבכיר שלה (חגורה שחורה) מעל לראשי האנשים. הם הגיעו למטוס וגילו שהם הולכים לרכב על קונקורד. הבנים התלהבו, גיסי פשוט שנאה מטוסים וג'יי. אר. נשמה לרווחה. הטיסה תהיה קצרה בהרבה מהמשוער. הם התיישבו ותפסו שורה שלמה במחלקה הראשונה. הדיילות וידאו שכולם חגורים והמטוס המריא. קרן הדביקה את האף לשמשה וראתה איך כל העולם נשאר מאחור כשהקונקורד האיץ למאד 1, ואח"כ הסתובבה לאחריהם. 'מתי נגיע?', שאלה ופרד הרים עיניים לתקרה. אחרי שעתיים נחת המטוס ביפן, והחבריה התקשו להעיר את סנסאי ולהסביר לה שהם צריכים לרדת. הם עמדו במרכז שדה התעופה, מוקפים במלכסני עיניים, ותהו לאן עכשיו. סנסאי שפשה בניירות שלה. 'צריך למצוא את המעבורת שתביא אותנו לאיים', הכריזה. 'יש המון איים

בשרשרת ריו קיו, איזה מהם? ,שאלה ג'סי שפתחה שוב את ספר המדריך. 'נתחיל באיי אוסומי' ענתה סנסאי בפיזור נפש והחבורה יצאה לרחוב. הם עצרו מונית ודחפו את התיקים לתא המטען הצפוף בינתיים שסנסאי ניסתה להסביר לנהג ביפנית מצ'וקמקת לאן הם רוצים להגיע. 'היפנים כ"כ נמוכים שגם המוניות שלהם קטנות', לחשה קרן לפרד ושניהם החניקו גיחוך. הם נסעו בעיר ההומה ואחרי שעה הגיעו לנמל. 'כמה חייבת אני לכם?', שאלה סנסאי ביפנית, והנהג הראה לה את החשבון. '100 דולר?', נחנקה. אבל היא נאלצה לשלם, ונשארה עם ארנק קל יותר. 'איפה רציף המעבורת?' ,שאל טובי באנגלית את השומר שעמד בשער הנמל. השומר הצביע לכיוון מסוים, והחבריה פנו וראו ספינה גדולה ונוצצת עוגנת ברציף. כשהגיעו לכבש הספינה, עצר אותם שומר נוסף. 'לאן?', שאל בקצרה. 'אנחנו נוסעים לאיי אוסומי', ענתה סנסאי. השומר הצביע הלאה, לעבר ספינה רעועה שעגנה בדיוק לצד הספינה המפוארת. 'זאת המעבורת', חייך בנימוס יפני וקד. 'אריגטו', פלטה סנסאי ג'יי. אר. והרימה שוב את המזוודה. החבורה עלתה למעבורת שהייתה מלוכלכת ומלאה עד אפס מקום באנשים, וטובי הגבוה חיפש מקום פנוי. לבסוף מצא פינה ליד סירות ההצלה, וסנסאי חיוותה דעתה שזה מקום טוב, בהתייחס למצב המעבורת. קרן וג'סי הלכו לחפש את השירותים ובינתיים סידרו פרד וטובי מקום ישיבה נוח בין בתרמילים, החבלים וחגורות ההצלה. סנסאי הוציאה את המפה של איי ריו קיו ובדקה אם מסומנות שם טירות. 'נשאל במלון, אולי מישהו מכיר את הטירות באזור ההוא', אמרה לפרד שהציץ מעבר לכתפה. 'מה אנחנו נעשה, פשוט נכנס לשם ונגיד "תנו לנו את הבו, הוא שלנו"?' ,הקשה פרד. 'נראה לך?', צחקה סנסאי, 'נרחרח סביב ונשים עיין על הכנופיה, וברגע הנכון נסתער עליהם ונחטוף את הבו בחזרה!', הסבירה וקיפלה את המפה. 'כבר תכננתי את כל המבצע בבית, אל תדאגי. הבנות חזרו וכולם התיישבו והוציאו משהו לאכול. הם היו עסוקים בכרסום העוגיות של פרד כשטובי ראה משהו מוזר. 'סנסאי, מישהו מסמן לנו מהגשר', אמר. 'שטויות, אולי הוא מנסה לא ליפול', ענתה סנסאי בפה מלא. אחרי רגע, האיש אכן נפל לתוך ההמון על הסיפון. אנשים צעקו, וטובי קם והלך לכיוון כדי לתת עזרה; הוא היה חובש ג'יי. אר. קמה והלכה אחריו בסקרנות. טובי הגיע לפצוע ראשון, וכרע לצדו. האיש אחז בידו בחוזקה ומשך אותו קרוב אליו. 'תיזהרו...עכביש...אורבים...', לחש באנגלית רצוצה ונפח את נשמתו. רופא האונייה הגיע והרחיק את טובי מהמקום בצעקות ביפנית זועמת. 'התחלנו יופי', אמר לג'יי. אר. כשהלכו למקומם, 'רצח אחד כבר התבצע, וקיבלנו את האזהרה הראשונה'. 'מה קרה? הוא מת?', שאלה ג'סי והקטנים הקשיבו. סנסאי סיפרה על האזהרה וזרם של אדרנלין עבר בכולם. 'אז המשחק מתחיל', חייך פרד, 'אני מת לפגוש את מלוכסני העיניים האלה'. 'מה שתרצה, רק אל תמות', ביקשה סנסאי והתיישבה בין התיקים. 'אני מקווה שהם יאהבו את התעלולים שלי', המשיך פרד באוזני האחרים, 'התיק שלי מלא בהפתעות!'. 'אתם זוכרים את התרגילים שעשינו בהופעה ביום העצמאות?', שאל טובי והשאר הנהנו, 'אם נהיה בצרות נפעל לפיהם, רק תצעקו מספר'. ג'יי. אר. התכנסה במחשבות. הם יצטרכו לפעול בזהירות רבה יותר אם "העכביש המאובק" כבר הרימו אנטנות. בלילה הגיעה המעבורת לרציף באי טנגה והחמישייה ירדה בשרירים מכווצים והלכה לחפש את המלון. סנסאי הובילה אותם בעזרת המפה למלון זרים נחמד על שפת הים, והם לקחו חדרים צמודים בקומת הקרקע. פרד וטובי זרקו את התיקים בחדר שלהם ועברו לחדר של הבנות דרך הדלת המקשרת. ליתר דיוק, טובי עבר בדלת ופרד עבר מחלון לחלון. 'אני מציעה שנרד לאכול משהו ונלך לישון מוקדם; מחר צריך להתחיל בחיפושים', אמרה סנסאי וכמעט בלעה את החדר בפיהוק. בחדר האוכל הגישו מרק צלופחים והחבריה העדיפו לאכול סלט פשוט. סנסאי העיזה לטעום מהסושי וטענה אח"כ שאחד הדגים ניסה לנשוק

אותה... בשעה 23:00 נכבו האורות בשני החדרים הצמודים בקומת הקרקע והחמישייה העייפה ביותר באי נרדמה.

(3) הבוקר של ג'י. אר. התחיל בקפיצה, כי השעון המעורר צפץ לה באמצע החלום והיא התעוררה וחיפשה את המצפץ הארוך כדי לחסל אותו. הבנים פרצו לחדר בקריאת "בוקר טוב!" עליזה וגם ג'סי וקרן התעוררו. 'מה נראה לך שמגישים לארוחת בוקר, תמנונים מוקפצים?', שאלה ג'סי את טובי ועיקמה את האף לעצם המחשבה. 'אני אשמח אם יהיו חביתות וסלטים, לפחות הם לא מתקיפים אותך', אמרה סנסאי וניסתה לחזור לישון. קרן סיקלה את הניסיון כשעלתה על המיטה וקפצה עליה כמו על טרמפולינה. 'איזה כיף! אימא שלי אף פעם לא מרשה לי לקפוץ על המיטות בבית!', צהלה. 'עכשיו אנחנו יודעים למה', רטנה סנסאי וזרקה אותה למיטה של ג'סי. 'טוב, קמתי!', הכריזה והלכה לצחצח שיניים. הילדים עברו לחדר של הבנים וג'י. אר. לבשה את מכנסי ההסוואה החדשות שלה ואת חולצת המזל השחורה, ולא שכחה להצמיד לשוק ימין (מתחת למכנס) את נרתיק כוכבי הנינג'ה, רק ליתר ביטחון. 'חבריה, תיקחו אתכם את חליפות הנינג'ה והציוד המיוחד', קראה לעבר החדר השני. 'אל תדאגי סנסאי, נהיה יותר מצוידים מהנינג'ות עצמן!', ענה פרד והשאר פרצו בצחוק ונכנסו לחדר. הם לבשו את המכנסיים של החליפה ושאר הדברים היו בתוך תרמיל בלתי נראה צמוד לגב. 'או.קיי. חיילים, קדימה להסתער על האוכל', שלחה אותם סנסאי למשימה הראשונה של הבוקר. היא עצמה התעכבה לפני המראה בחדרה והברישה את שיערה הקצר. 'לכי תפסי אותם, ג'י. אר.', אמרה לדמותה ולבשה את משקפי השמש בתנועה דרמטית. למזלם, ארוחת הבוקר לא כללה חיות טרף: ירקות, גבינות, לחמניות טריות וביצים. ה"כנופיה" אכלה ברעבתנות וכשיצאו מהמלון הם בקושי זזו. 'אני מקווה שזה לא יפגע בכומר הפעולה שלנו', אמרה סנסאי והחניקה שיהוק. החמישייה פנתה לכיוון הכפר (היחיד באי) וסנסאי חילקה אותם לחוליות למקרה שייפרדו. 'קרן תיצמדי לטובי', הורתה, 'אני לא רוצה שתסתובב לבד פרד, תישאר עם ג'סי'. פרד עיקם את האף. 'אני יכול להסתדר בלי זנב, תודה', רטן בקול נמוך. כיסי המכנסיים שלו היו מלאים עד אפס מקום וסנסאי תהתה מה הוא מחביא שם. הכפר התגלה מאחורי הגבעה המיוערת שעליה טיפסו. זה היה כפר דיגים עם בקתות אבן אפורות וילדים משוטטים בכל פינה. זקנה עמדה בקרן הרחוב והביטה בחמשת הזרים בסקרנות, וג'י. אר. החליטה לנצל את ההזדמנות. 'בוקר טוב', בירכה את הזקנה ביפנית, 'אולי את מכירה מקדשים באזור?'. הזקנה הצביעה לכיוון פנים הכפר: 'בחנות המכולת בטח יודעים משהו', ענתה במהירות בקול דקיק ורועד, וג'י. אר. התקשתה לעקוב אחריה לרגע. 'אריגטו!', הודתה והחבריה המשיכו. הזקנה חיכתה שיעלמו מעבר לפינה והוציאה מכשיר קשר. 'הם נכנסים למלכודת', אמרה בקול גברי. במרכז הכפר הייתה כיכר קטנה וסביבה נבנו החנויות. למרות הוראותיה של סנסאי, נפרד פרד מהחבורה והתקרב לדוכן כדי לבחון דגי מסור אדירים. 'יש כאלה ביים!', שאל אבל המוכר לא ידע אנגלית. השאר המשיכו ללכת והתערבבו בין האנשים הרבים. 'היי, איפה פרד?', נבהלה לפתע קרן והחבורה נעצרה. 'אל תזוזו, אני אלך לחפש אותי', ציוותה ג'י. אר. וחזרה לאחור. היא ראתה את פרד ליד דוכן הדגים, אבל רגע אחי"כ ראתה גם עוד משהו. מישהו התקרב אליו מאחור בצעד מאיים והוציא מטפחת מהכיס. 'פרד, מאחוריך!', צעקה סנסאי ג'י. אר. וזינקה מעבר לדוכן פרות לעזרת תלמידה הצעיר. פרד הגיב מהר מהמצופה: הוא הניף דג מסור מהזנב בינתיים שהסתובב לעבר האיש המתקרב, וחסר המזל חטף מסובבת מדג מת ועף הצידה. 'בואי נעוף מכאן!', צעק פרד ויחד עם ג'י. אר. התחמק בריצה בין הדוכנים. האיש המוכה לא נראה בשטח והשניים הצליחו להסתלק בשלום. 'השתגעתי? אל

תזוז בלי להודיע לי, ניערה אותו סנסאי אחרי שהתאחדו עם השאר. 'יש לי הרגשה מוזרה', אמרה ג'סי, 'כאילו שמישהו מסתכל עלינו כל הזמן'. הם הספיקו לראות בזמן את האיום מתקרב: חמישה אנשים סגרו עליהם מכל הכיוונים. 'הנה זה בא!', צעק טובי וכל אחד מהם התכוון למפגש. ג'יי. אר. קיללה את עצמה על שתקעה את השוריקן במקום כ"כ לא נוח. ג'סי וטובי שלפו כל אחד זוג טונפה וקידמו את מטרותיהם, קרן הרימה אגרופים, ופרד... **בוים!** נשמע פתאום, והכיכר התמלאה עשן אדום וריח של דג רקוב. החבריה המופתעים ניצלו את ההזדמנות ונמלטו. 'לחוף!', צעקו אחד אל השני. כל החמישה הגיעו לחוף מתנשפים ונעצרו מאחורי סירה שנחה על צידה על החול. 'כולם כאן?', שאלה סנסאי ונשענה על הסירה, 'מה היה הפיצוץ הזה בכל אופן?!', נדהמה ג'סי. פרד חשף את שיניו בחיוך: 'וזה לא הכל', הבטיח. החבריה שיבחו אותו על מהירות התגובה והרעיון הגאוני. 'אני אמליץ עליך להעלאה בדרגה!', הבטיחה סנסאי הנלהבת. 'ההמלצה היחידה צריכה להיות לקומנדו...', העיר טובי. 'אז כנופיית "העכביש המאובק" גילו אותנו', סיכמה קרן, 'ואנחנו יודעים מה לחפש'. 'מה עושים?!' שאלו החיילים. 'נראה לי שכדאי לנו להחליף בגדים', אמרה סנסאי בכובד ראש. הם מצאו קבוצת שיחים ולבשו את חליפות הנינג'יה, ודחפו את הבגדים הרגילים לתרמילים הבלתי נראים. ג'יי. אר. העבירה את השוריקן למקום טוב בחגורה שלה וכולם לבשו את הגלימות המעלימות שלהם ויצאו שוב לדרך. 'תפתחו את העיניים, אולי יש סימנים', לחששה סנסאי מתחת לברדס והשאר הנהנו. הם הזדחלו לפאתי הכפר והציצו לכיכר. עננת הסרחון נעלמה והתושבים חזרו לרחובות. לא היה סימן לתוקפים. 'איך הם נראו, אני לא זוכרת', שאלה ג'סי את פרד. 'הם לבשו בגדים שחורים עם סימני ציפורניים לכל אורכם', ענה פרד שראה תמיד הכל. 'סנסאי, לעכבישים אין ציפורניים', הודיעה קרן. 'אולי הם נתקלו בחיות טורפות ביער והן קרעו להם את הבגדים', חיוותה סנסאי את דעתה. 'היי, הנה אחד', טפח טובי על כתפה והיא הרימה את המשקפת. 'אחריו, בשקט', אמרה סנסאי והורידה פרופיל כנגד הבתים לפני שיצאה לדרך. האיש המדובר נעלם בין העצים, והחבורה עקבה אחריו כמו צל. בין העצים התמזג צבע הגלימות עם החום והירוק הטבעי והרודפים נעשו בלתי נראים. ג'יי. אר. רצה בראש עם שוריקן מוכן להטלה בידה, טובי וג'סי אחריה והקטנים בסוף. איש הציפורניים העמיק ביער ולפתע נעלם. החמישייה נעצרה כולם צפו סביב. 'לאן הוא נעלם?', תהה טובי בקול. היער דמם מקולותיו הרגילים והחבריה קפאו על מקומם. 'משהו קורה', לחשה ג'יי. אר. לנגד עיניהם המשתאות נתגלתה דלת בסבך. 'קדימה, בזהירות', לחשה סנסאי והתקדמה באיטיות לעבר הדלת. האחרים הלכו בעקבותיה והם נכנסו לתוך חדר אפלול ומחניק. פרד הסתובב סביב עצמו והביט בתקרה. 'יש כאן קומה שניה', לחש וקולו הדהד. 'יש לי הרגשה רעה לגבי זה', לחשה קרן והוציאה סכין קצרה להטלה. הם המשיכו להתקדם, בולשים לצדדים בחשכה, ולפני שהגיעו למרכז החדר פרד נעצר. הוא הצביע בדממה כלפי הקומה השניה, והשאר ראו משהו מתנוצץ שם. פחד אחז את ג'סי והיא שלפה את חרב הנינג'יה שלה ללא היסוס. 'יש שם משהו!', קבעה. בבת אחת נדלקו זרקורים סביבם, והחבריה המופתעים מצאו את עצמם מוקפים. עשרות אנשים בבגדים שחורים מעוטרים בסימני ציפורניים מוזהבים עמדו בקומה העליונה, ובידי כולם היו חרבות. 'זה היה קל מכפי שחשבנו', אמר באנגלית מישוהו שנראה המנהיג, 'נפלתם ישר בזרועותינו!'. סנסאי ג'יי. אר. לא הבינה משהו בסיסי. 'ממתי לעכבישים יש ציפורניים?', שאלה. 'אנחנו כנופיית "הנמר השיכור"!', הייתה התשובה. 'חברה, אחורה פנה', צעקה סנסאי, 'נתקלנו בכנופיה הלא נכונה!'. היא לא הייתה צריכה לומר את זה שוב: כל החמישה עשו 'ויברח' מאוד מהר והצליחו לעבור בדלת לפני שזו ננעלה בחבטה מאחוריהם. הם המשיכו לרוץ עד שממש התרחקו מהמקום, ונעצרו בחסות הצמחייה להידברות מהירה. 'למה פתאום כולם מחפשים אותנו?', שאלה סנסאי שאלה רטורית. 'אני יודעת דבר אחד,

אני רעבה מתה', ענתה קרן. שאר הילדים הסכימו, וסנסאי הרגישה שגם הקיבה שלה התלוננה. הם חזרו למלון ואחרי שהחליפו בגדים, הלכו לאכול ארוחת צהרים. השעה הייתה 14:00, וחוף מצרות לא עבר עליהם כלום.

(4)

את החצי השני של היום העבירו החבריה בחוף, בבגדי ים, ללא דאגות בראשם. קרן רדפה אחרי פרד וזרקה עליו כדורי חול, גיסי השתכשכה קרוב לחוף בבריכה טבעית רדודה, טובי צלל ליד שובר הגלים והוציא צדפות וג'יי. אר. שחתה קצת ואח"כ התבטלה בשמש. היא שכבה על החול ונרדמה, ועד מהרה קלט אותה פרד. 'היי, הנה סנסאי מתחרדנת על החוף', הצביע משובר הגלים עליו קרן והוא ישבו. 'בואי נלך ונסדר אותה', גיחך וקרן הצטרפה בציפייה לראות מה חברה הגאון מתכנן הפעם. הם הגיעו אליה בשתי קפיצות והביטו סביב. כמוכן שסנסאי שכחה לשים קרם שיזוף, וכל הגב שלה היה חשוף לשמש. 'תביאי לי את המשחה מהתיק', לחש פרד. קרן חיטטה בתיק של סנסאי ובקושי רב מצאה את שפופרת קרם השיזוף. פרד התיישב לצד סנסאי, וביד אמן כתב על גבה בעזרת המשחה: "אני מחפשת צרות". שני העבריינים החזיקו את האף ונמלטו בחזרה לשובר הגלים, משפריצים בדרך על גיסי. אחרי שעתיים התעוררה ג'יי. אר. עם כאב ראש מטורף וגב שרוף. היא הזדחלה לתיק (שהיה כמוכן בצל) ושתתה את כל הליטר וחצי מים שהיו שם. אח"כ, כדי לצנן את הגב היא החליטה לקפוץ לים. היא שכבה על הגב במים הרדודים נהנתה מהקרירות וצפתה בילדים משחקים על שובר הגלים וקופצים ראש. ג'יי. אר. חשבה להצטרף אליהם כשהרגישה דגדוג מוזר בכף רגלה הימנית. המים היו קצת עכורים בגלל הגלים והיא לא הצליחה לראות מה זה היה. גיסי וטובי עשו סלטות באוויר. היא כמעט קמה כששוב הרגישה את הדגדוג המוזר. ניעור הרגל לא עזר לסלק את ההרגשה, ובאי רצון היא הרימה את הרגל מהמים. 'אההההההה!', נשמעה הצרחתה בכל החוף ואנשים הסתובבו להביט. סנסאי שכבה במים על גבה ורגליה פרפרו באוויר בקצב מסחרר. לכל אצבע ברגלה הימנית היה תפוס דגיג קטן ועקשן...

אחרי ההרפתקה הסוערת שעברה עליה, הייתה חייבת סנסאי להירגע, והיא הלכה לקיוסק לקנות פחית קולה קרה. כבר בדרך לשם היא הרגישה (...). שמשוה לא בסדר. היו יותר מידי לחושים מאחורי גבה. המוכר היה אוסטרלי זקן שנמאס לו לרעות צאן ביבשת השוממת שלו וחיפש ריגושים באיים אקזוטיים אחרים. הוא נתן לסנסאי את מבוקשה והיא פנתה להסתלק. אבל היו בדרך כמה מכשולים...הראשון היה דווקא נורא חמוד, אבל ג'יי. אר. הייתה נשואה... הוא עמד באמצע הדרך והחזיק בידו את ה"מטקה" בפוזה מתגרה. 'איזה מין צרות את מחפשת, מותק?', שאל בקול עמוק. ג'יי. אר. כמעט נחנקה מהקולה וירקה הצידה. 'סליחה???' ,שאלה במבט מבולבל. היא עברה על פני הבחור וניסתה להיזכר אם היא דיברה מתוך שינה...אבל היא לא הספיקה להגיע למקומה כשחבורה של אמריקאים צצה לידה. הם שרקו וביצעו מבחר של תנועות מגוונות לכיוון שלה, והיא רק הרימה את האף והלכה. מה לכל הרוחות קורה כאן? תהתה בליבה. היא סיימה לשתות ועלתה לשובר הגלים. החבריה עדיין קפצו, והיא עמדה בתור מאחורי פרד. הוא קפץ, וסנסאי התכוננה לקפוץ אחריו אבל נבלמה. קולות צחקוק עלו מאחוריה, והיא רצתה לדעת במה מדובר. חברי הכנופיה שלה הציצו לכיוונה ומיד כששמו לב שהסתובבה הם חזרו לשורה ישרה. 'מה כ"כ מוזר בי שכל החוף ואתם מציקים לי?!', נשברה סנסאי. הילדים פרצו בצחוק משוגע והשתתקו בבת אחת. פרד החליף צבעים וניסה למצוא מילים מתאימות. 'אהם...אני רוצה להתוודות', פתח והתקרב לשפת הסלעים. סנסאי שילבה את ידיה ועשתה פרצוף של "מה עשית עכשיו". והוא סיפר מה הוא עשה. 'אהההההההה!'

ופעם נוספת כולם שמו לב אליה כשקפצה אחרי פרד למים ורדפה אחריו בכל החוף. פרד רץ בכל כוחו ובכה מרוב צחוק, וסנסאי רצה בכל כוחה ובכתה מרוב תסכול...
 באותו ערב סנסאי דמתה לקרנף זועם יותר מכל דבר אחר. קרן הציעה לקרוא לחבורה שלהם "הקרנף המטוגן" וראתה צלחת מקרוב. בחדר האוכל הם לא הפסיקו לקנח את העיניים, הילדים מרוב צחוק וסנסאי מרוב כאב. הגב השרוף שלה לא אפשר ישיבה נורמלית, וחוף מזה נשפך עליה מרק דיונונים ישר על הרגליים. טובי וג'סי ניסו להתנהג באיפוק אבל פרד כמעט בלע מזלג מרוב צחוק. הילדים חזרו לחדר ראשונים וסנסאי מצאה אותם משחקים בקלפים על המיטה שלה. 'חשבנו על משהו, פנה אליה טובי כשנכנסה ונעצרה בהפתעה בדלת. 'איך אפשר לעצבן אותי יותר?' שאלה. 'אל תהיי כזאת, סנסאי! תודי שזה היה מצחיק!', חייך העבריין הראשי מהקצה השני של החדר. ג'יי. אר. רצתה לחנוק אותו, אבל הסקרנות ניצחה. 'מה רצית לומר?', שאלה את טובי וישיבה בקצה הכורסא. 'האמת היא שפרד חשב על זה, התחיל טובי, 'על המהומה שהייתה הבוקר בכפר'. הילדים התקבצו סביבם כדי להקשיב. 'הנמרים השיכורים האלה חייבים להיות קשורים לעכבישים המלוכלכים', אמר פרד וסנסאי תיקנה אותו: 'העכבישים המאובקים'. 'מה שזה לא יהיה, רק אם הם בקשר הם יכלו לדעת שאנחנו כאן'. פרד דיבר בהיגיון, וסנסאי אהבה את זה. 'אתה בסדר, אתה' אמרה לו ונשענה לאחור בהיסח דעת; היא קפצה מיד לעמידה בקריאת כאב חנוקה. 'אם תשימי אלוורה על הגב זה יעבור מהר', אמרה קרן בהברקה רגעית. 'יפה, ואיך אני אמורה להגיע לגב שלי?' שאלה סנסאי בתסכול. 'מחר צריך למצוא את העכבישים המטונפים, ולא הם יתחמקו בלי להשאיר סימן', אמר פרד ועבר לחדר שלו יחד עם טובי. 'העכבישים המאובקים!', קראה אחריו סנסאי. קרן וג'סי נתנו לה להתקלח ראשונה וקרן התנדבה למרוח אלוורה על גבה. סנסאי קיבלה את ההצעה בחשד מה. בחצות פסקו קולות הצחוק והאורות כבו. חמשת הנינגיות הלכו לישון את שנת היופי שלהן...

לילה שקט עבר על כוחות הקומנדו באי טנגה. ג'יי. אר. קמה באור ראשון וירדה לרוץ בחוף. החבריה התבטלו עד 07:00, וירדו לאכול בפיג'מות. הם מצאו את סנסאי במכנסים קצרות וטי שרט יושבת במרפסת ומדברת עם איש זר. 'הנה שאר הכנופיה', הציגה אותם בשמותיהם והם ישבו לשולחן בשקט. 'להאנק יש סירת מנוע באי, והוא נתן לנו רשות להשתמש בה אם נרצה', הסבירה לטובי, ג'סי, קרן ופרד במבט מלא משמעות. הילדים היו קצת חשדנים, ולא הוציאו מילה עד שהאיש ברך אותם ביום טוב והלך. 'אני מקווה שלא סיפרת לו מה אנחנו מחפשים', אמר טובי ומזג לעצמו מיץ תפוזים. 'מה פתאום, רק אמרתי שבאנו להחזיר משהו ששייך לנו', ענתה סנסאי והחברה השתנקו לתוך ארוחת הבוקר. 'מה?' צעקו קרן וג'סי ביחד והקפיצו את סנסאי ששפכה את המיץ לספל הקפה שלה. 'ואם הוא מרגל?', לחש פרד מעבר לשולחן והזכיר לסנסאי נחש עצבני. טובי לא אמר כלום. הוא פשוט החזיק את הראש. 'הייתי צריכה להסוות את המטרה שלנו', הסבירה לילדים המזועזעים. 'היית צריכה לומר לו את מי אנחנו מחפשים, אולי הוא היה נותן לנו כיוון', רטנה ג'סי. 'זה רעיון מצוין, אני אשאל אותו בפעם הבאה...'. ענתה סנסאי אבל קולה דעך מיד. ארבעה זוגות עיניים זועמות ננעצו בה.
 אחרי הארוחה עלו החמישה לחדרים ולבשו את מדי הקרב והגלימות המעלימות. הם לא רצו לקחת סיכונים מיותרים. פרד לקח אתו את הנשק האהוב עליו ועוד כמה אביזרי עזר. סנסאי הובילה אתם הישר ליער והם התקדמו והשאירו סימני דרך סודיים על העצים. הפעם הביא כל אחד מהם צידה לדרך וכך לא היו מוגבלים בטווח ובזמן. הם העמיקו לתוך מרכז האי הלא מיושב ונעצרו ליד נחל

(5)

קטן. 'אני עייפה ועדיין לא מצאנו כלום', התלוננה קרן וטבלה יד במים. 'זה מחיר הפעולה, לפעמים שקט מידי', אמרה סנסאי והסתכלה סביב. 'באמת שקט מידי, אתה לא חושב?', שאל פרד את טובי והאחרון הסכים. נהמה רחוקה הדהדה ביער וסימרה את שערותיהם. 'מ-מה ז-זה היה?', התכווצה ג'סי. 'נדמה לי שהאנק אמר משהו על דובים בסביבה הזאת', נזכרה סנסאי והילדים הסתכלו עליה בריכוז. 'הוא אמר "דובים"!', דחק טובי והוציא חרב בתוך הגלימה. השאגה התקרבה אליהם, וקרן התחבאה מאחורי פרד. "אולי הוא אמר נמרים...". המשיכה סנסאי לפשפש בזיכרונה. 'אני עפה מכאן, החליטה ג'סי באחת, 'לא בא לי להיות חטיף בוקר של נמר'.

אבל היא לא הספיקה לזוז, כי נמר ענקי נחת ממש לפניו מתוך השיחים והיא צווחה. הנמר נראה מבולבל לרגע, וג'סי המשיכה לצרוח במלוא הראות. 'זרוק עליו את החרב טובי!', צעקה קרן מעל לרעש, אבל הנמר סימר את פרוותו ו...נמלט כל עוד נפשו בו. 'ג'סי, מהיום נקרא לך מחסלת הנמרים!' צחק פרד בהקלה, 'הבהלת אותנו בצווחות שלך'. 'טוב, בואו נמשיך', אמר טובי והשאיר את החרב בידו ליתר ביטחון. 'רגע, אבל איפה סנסאי?', שאלה קרן. 'אני כאן, נשמע קול מוכר והילדים הביטו למעלה. סנסאי ישבה על ענף עבה בצמרתו של עץ קרוב ועדיין שקשקה. 'הנמר הלך, את יכולה לרדת!', הבטיחה ג'סי והשאיר אישרו. סנסאי הסתובבה והתחילה לרדת מהעץ, אבל היא פספסה ענף ואיבדה את שיווי המשקל. 'הצילו!', קראה ונפלה, ובדרך שברה את כל הענפים. היא נחתה לרגלי העץ ישר על שיח קוצים.

לאחר שהתארגנו מחדש (והוציאו לסנסאי את כל העלים מהראש והבגדים) החבורה המשיכה ללכת. הנהמות כבר לא נשמעו כי כנראה שהנמר הזהיר את חבריו האחרים (...). והם הכניסו את הסכינים שלהם בחזרה. הם המשיכו לצעוד במעבה העצים עד שלפתע הם ראו מערה בסלעים. מעל לפתח היה חרוט ציור ענקי של עכביש על הקורים שלו. 'מה זה אומר?...'. תהתה סנסאי בקול. 'אני יודעת!! זה בטח מקום המחבוא של "העכביש המחורבן"!', קראה קרן וקיפצה על רגל אחת. "העכביש המאובק!", תיקנה אותה (שוב) סנסאי בשיניים חשוקות. 'טוב, מי מתנדב להיכנס ראשון?' שאל טובי במהירות כדי שלא יתחילו להתווכח. 'ברור שסנסאי!' נידבו אותה מיד ג'סי ופרד. סנסאי רטנה אך הבליגה ונכנסה בראש למערה כשבידה הפנס המשוכלל שלה. גם האחרים הדליקו את פנסיהם ונכנסו אחריה בטור. 'וואו, תראו את הקירות!' הדהד קולה של ג'סי במנהרה. לאור הפנסים הם ראו חריטות של סימנים מוזרים שנראו כמו מילים יפניות ועכבישים. 'כנראה שהגענו למקום הנכון!' אמר פרד בשמחה. החמישייה המשיכה ללכת במנהרה האפלה כשלפתע אמרה סנסאי, 'הפתח של המנהרה מתחיל להתרחב. נראה כאילו שאנחנו מגיעים להתחברות של מנהרה אחרת'. עכשיו הם כבר צעדו כקבוצה וקרן אמרה, 'מעניין לאן המנהרה הזאת מוביל...'. 'אהההההההה!' נשמעה צעקה מפי סנסאי שהלכה בראש. היא נעלמה. 'הצילו!' נשמעה קריאה מעומעמת. 'תיראו, היא נפלה מכאן!' אמר טובי. 'ואנחנו יורדים אחריה כי אין המשך אחר למנהרה הזאת. אני יורד ראשון!'. הוא קפץ למטה והודיע לאחרים, 'זה בסדר! זה נראה כמו מגלשת מים!'. השאר קפצו אחריו והתחילו להתגלש במורד המנהרה כשהמים סוחפים אותם במהירות הולכת וגוברת. 'סנסאי, את שומעת אותנו?!' צעקה ג'סי. קול מרוחק ענה להם כתשובה. 'אני מקווה שהיא בסדר', אמר טובי בדאגה. המים זרמו בחוזקה מתחתם ודחפו אותם הלאה לתוך המנהרה. 'שית'! נפל לי הפנס!', נשמע קולו של פרד וטובי ראה את הפנס עובר על פניו, מסתחרר בזרם. 'תנסה לא לתקוע את הרגליים בגב שלי!', התלוננה ג'סי מאחור. המנהרה התפתלה ימינה ושמאלה כל כמה דקות והרביעייה הייתה סחוטה עד המותניים. 'התחתונים שלי רטובות ונמאס לי מהנשיעה הזאת', צעקה ג'סי, וקרן ופרד פרצו בצחוק. 'תנסו לשמור על קור רוח, זה בטח ייגמר...מתישהו', מלמל טובי והמנהרה נקטעה בפתאומיות במפל. הם נפלו כמה מטרים

ונחתו בשקע קטן ועמוק למדי, לרוע מזלם אחד על השני. אבל הזרם המשיך לסחוף אותם, ופקעת הידיים והרגליים שהיוותה את ארבעת הנינגיות האמיצות שלנו המשיכה בדרכה. לבסוף הצליחו להשתחרר בחזרה, ונמצא שקרן הייתה ראשונה, טובי אחריה, גיסי אחריו ופרד במאסף. המנהרה נעשתה צרה יותר ויותר והתחילה לעלות. 'תחזיקו חזק, יש כאן סיבוב של 360 מעלות!', הזהירה קרן ופרד שאג, 'איזה כיף!!! לונה-גל בחינם!!!'. החבורה הייתה באמצע הסיבוב הדרמטי (טובי אני הולכת להקיא!) כשקרן נתקעה במשהו מוצק מלפנים. 'עצרו! יש כאן משהו שחור...', מאוחר מידי-טובי וגיסי נתקעו בקרן בכוח, ופרד הצליח בקושי לעצור את עצמו (הפוך) 10 ס"מ לפני ההתנגשות. 'מה קרה?', שאל בקול והרגיש את האצבעות מחליקות מאחיזתן. 'הגיע הזמן, נתקעתי', נשמע קול חנוק ומוכר מאוד שלא היה זה של קרן. 'סנסאי?', קראו ארבעה קולות מיואשים. 'המנהרה מאוד צרה כאן, אני לא מצליחה לעבור!', סנסאי נשמעה לחוצה מעט. 'או.קיי. נדחוף אותך', החליט טובי הסנדוויץ'. הארבעה דחפו, אבל הם הצליחו רק למעוך את קרן עוד יותר על גבה של סנסאי. פרד נדחף בין כולם והגיע לקרן (שבקושי נשמה). 'נראה לי שמצאתי את מקור צרותינו', הודיע בחגיגות, 'הנה זה בא!'. קול ניתוק נשמע וסנסאי המשיכה "לנסוע", פרד נסחף אחריה והשאר מאחוריו. 'חשבת שסופי להיות ממרח קרן!', נשמה הנינגיה המחוצה מאחור. 'יש לך מושג לאן זה מוביל?', שאל פרד את סנסאי. 'נראה לי שבסוף נגיע לים', ענתה סנסאי אבל לא נראתה שמחה. עוד סיבוב, עוד שני מפלים ו...ספלאש! החמישייה עפה מהמנהרה ישר לאור היום. סלעים ירוקים מטחב הקיפו אותם, והם הביטו סביבם בסקרנות. 'זה כמו בריכה, רק שהיא מקושרת לים', הודיע טובי אחרי תצפית קצרה. 'אתם חושבים שאנחנו קרובים למלון?', שאלה גיסי, 'אני רוצה להחליף בג...'. סירת מנוע ענקית התגלתה לפתע לעיניהם. נראה שהיא יצאה מתוך מפרץ חבוי בסלע קצת ימינה מהם, ועל האנטנה שלה התנופף דגל שחור-אדום מעוטר בעכביש כסף במרכזו. 'לצלול!', צעקה סנסאי והחבריה נעלמו מתחת למים. אחרי דקה נשברו כולם והציצו. 'השטח נקי', אמרה קרן והם טיפסו על הסלעים בהקלה. 'מה אתם חושבים?', זרקה סנסאי לאוויר. 'הם עשו ויברח ואנחנו אכלנו אותה', ענתה גיסי בקול נכאים. 'הסירה!', צעק פרד פתאום. 'איזו סירה?', התעצבן טובי. 'להאנק הזה יש סירה בכפר, אם נגיע לשם מספיק מהר נוכל לרדוף אחריהם!', ענה פרד בניצחון. 'ואיך נוכל...', התחילה גיסי לשאול, וסנסאי הוציאה מכשיר קשר אטים למים מהחליפה שלה.

משמר החופים הגיע תוך 5 דקות, והחמישייה עלתה לסירת המנוע שלהם כשהם מברכים את השוטרים ואת סנסאי (שלא שכחה את מכשיר הקשר). הם הגיעו למזח הדייגים אחרי 5 דקות נוספות והודו למחלצים, ומיהרו למלון. הם ארזו במהירות שיא את התרמילים ועזבו את המלון (סנסאי כמעט שכחה לשלם), ורצו כל עוד רוחם בס למזח. סנסאי קיבלה את המפתח היקר מידי האנק, והבטיחה להשאיר משהו מהסירה, והנינגיות עלו בתרועה על הסיפון. אחרי שסיימו להתלהב, השתקו והביטו אחת בשני. 'מישהו יודע איך משיטים את הדבר הזה?', שאלה סנסאי בחשש, וארבעה זוגות עיניים ננעצו בה בתסכול. 'חשבנו שאת יודעת!', קראה גיסי. פרד לא היסס וירד לחפש עזרה בסיפון המגורים. 'מצאתי!', קרא וחזר עם חוברת הפעלה בידו. סנסאי עקבה אחרי ההוראות בזו אחר זו והתניעה את המנוע. שחפים מבוהלים המריאו מהמזח לשמע קריאת הניצחון של החבריה. 'אני אהיה רב החובל!', אמר פרד ותפס בהגה. סנסאי לא התנגדה היות ולא היה מישהו יותר מנוסה...פרד הצליח לא להתנגש באף אחד ולהוציא את "הלוויתן הקטן(ל)" מהמפרץ לים הפתוח.

על ספינת המנוע "העכביש המאובק" השתזף קיאן, הידוע בכינויו "קיאן הבכיין", ושתה קוקטייל מותך גביע כסף. מנהיג "העכביש המאובק" חיכה לסימן מהחוף שיגיד לו אם השטח נקי ממשמר החופים וממציצנים אתרים. שנקיק "הדביק", עוזרו הצמוד, ישב לידו. 'שנקיק, הגיעה איזו הודעה בקשר ל"נמר השיכור"! שאל קיאן את עוזרו. 'לא אדוני. מה יש בדעתך לעשות בכנופיה של האמריקאים? ענה שנקיק. קיאן השתהה מעט לפני שענה, 'אני לא יודע. אני חושב שאשלח את בודק "המקק" עם עוד כמה אנשים כדי להשתיק אותם. הוא לגם מהקוקטייל שלו והמשיך בקול מתלונן, 'והנמרים האלה מסבכים את כל העניין! אתמול הגיעה אלי הודעה מהבולשים שלנו שכנראה שהם ניסו ליצור קשר עם האמריקאים. (עוד לגימה) והיום ראינו את הטיפשים הקטנים ליד הבריכה הסודית שלנו. אין לי מושג איך הם הגיעו לשם אבל זה לא היה בכלל טוב. למזלנו הם היו בלי סירה והצלחנו לברוח לפני שהם שמו לב. אולי תלך להביא לי עוד קוקטייל ובדרך תבדוק אם הגיעה עוד הודעה?'. שנקיק קם ממקומו והתחיל ללכת לכיוון היציאה כשהוא שם לב שקשה לו למשוך את רגלו השמאלית מהרצפה. 'אוי לא! שוב נדבק לי מסטיק לנעל! קרא שנקיק "הדביק" ביאוש. 'זאת כבר הפעם השניה שלי היום! הוא הוריד את המסטיק מהנעל והלך למטבח להביא קנקן קוקטייל. לאחר מכן הוא הלך לחדר הבקרה ושם האלחוטאי הביא לו הודעה סגורה בשביל קיאן. שנקיק עלה בעמל רב (הוא היה צריך לשים לב שלא ישפך לו הקנקן) והושיט לקיאן את ההודעה. אח"כ מזג את המשקה לגביע והניח את הקנקן על השולחן. הייתה בעיה קטנה בזה כי...מה? שוב? שכחתי שהורדתי את המסטיק עם היד הזאת! למה הקנקן הזה לא רוצה לצאת לי מהיד?! קיאן הסתכל עליו במבט של "מה נעשה אתנו?!" ופתח את ההודעה. 'לא!!! למה זה קורה לי? התחיל קיאן לבכות. 'הנמרים האלה הורסים לי את הכל ועכשיו האמריקאים נעלמו מהשטח!'. שנקיק רץ להביא טישו בשביל מנהיגו הדגול וקרא לחברי הקבינט הנוספים לישיבה דחופה. 'חייבים לשים עיין על הברית החדשה שנוצרה בין האמריקאים ובני הדודים היקרים שלנו', אמר קיאן לחברי הפיקוד של "העכביש המאובק" וקינח את האף, 'ולהוסיף אנשים לשמירה על הבו הקדוש'. 'אבל הוא לא ניסה לברוח, מאסטר קיאן, טען אחד האנשים. 'ואתה אמור להיות אחד מהחכמים... רטן שנקיק וחיכה שקיאן יענה לו. 'טיפש! אתה רוצה לחכות עד שהוא ינסה?!', צעק קיאן, 'לצינוק!'. 'קיאן הדגול, אין לנו צינוק בספינה, העיר שנקיק. 'אז לכרישים!', התעצבן קיאן ודמעות עלו בעיניו. המצב היה עדין במיוחד, ושנקיק נאלץ לרוץ להביא כריש מחדר ההקפאה ולזרוק אותו ואת האומלל הנדון לאמבטיה. קיאן ניגב את הדמעות בשרוול ונשם עמוק לפני שהמשיך. אבל הוא לא הספיק, כי רב החובל הגיע בריצה. 'אדוני! יש סירה באופק!', צעק ונפנף בידיו כמו טחנות רוח. חברי הקבינט החליפו מבטים מהירים ועצרו את נשימתם במתח. קיאן הביט ברב החובל, פתח את פיו ו...לאאאא! שוב מתקלקלות לי התוכניות! בכה בקול גדול והרטיב את כל הסובבים. הנדון לשחות עם כריש מת באמבטיה הגיש לו חבילת מגבות וקיבל חנינה מיידית. 'חייבים להגביר את המנוע ולהסתלק!', הורה שנקיק ורץ לחדר המכונות, אבל נתקל בדרך בדלי שרף אורניים טהור שעמד בראש המדרגות וחיכה לנענש הבא של קיאן. הוא נפל מכל המדרגות כשהשרף נמרח עליו היטב, ונחת הישר על...שקי נוצות אווז פתוחים שנועדו לאותה מטרה. בהופעה מגוחכת זו פרץ לחדר המכונות, והועף משם תוך כמה שניות בבעיטה באחוריו. 'איך אתה מעז לברוח מעונשך?!', צעק קצין המכונות, שהיה אחיו של שנקיק, אבל לא ממש זיהה אותו. שנקיק הבחין בבעיה, וחיפש מקום להוריד מעצמו את תחפושת האווז המוצלחת, ולכן קפץ ישר לאמבטיה...ומצא את עצמו מחובק עם כריש מת. שנקיק המיואש השליך את ארוחת הערב לים בזעם, שפסף מעצמו את כל הנוצות וחזר לחדר המכונות.

במפקדת "הנמר השיכור" ביער ישבו באותה עת המנהיג יאמיש, הידוע בכינויו "המבאיש", עם סגנו ג'קאן, הידוע בכינויו "הנמנמן", וצפו במפה ממוחשבת שהראתה את מסלול שיוטן של שתי ספינות קרוב לאי. ג'קאן נמנם במקומו כשיאמיש דיבר אליו: 'אתה רואה, עכשיו כשהמשמר הסתלק ספינת האמריקאים חוברת ל"עכביש המאובק". לאן אתה חושב שיפנו?', שאל "המבאיש" את עוזרו. 'אה? אני מסכים', קפץ ג'קאן והתעורר משנתו, מפיל כמה חרבות מהשולחן. 'למה אתה מסכים?', שאל יאמיש. ג'קאן העיף מבט במפה וענה במהירות, 'הם ישוטו לאי אוקינאוה'. המנהיג הניד בראשו בהסכמה. 'צריך להודיע לקומוגיס "הלועס" להכין את הצוללת הסודית לשייט מידי, הורה לעוזרו. ג'קאן כבר הספיק להירדם עם הראש על כתפו של יאמיש, וזה נתן לו סטירה מהממת. 'איפה התוקפים?', קרא ג'קאן "הנמנמן" ושלף את חרבו. 'אידיוט, לך להודיע לקומוגיס "הלועס" את כוונתי, וקח ממנו את כל הביסלי'. ג'קאן רץ למלא את ההוראה, ויאמיש מצא אותו שעה מאוחר יותר ישן שעון על ההגה של הצוללת הסודית ביותר של "הנמר השיכור". הצוות היה מוכן להפלגה, והמרדף יצא לדרך. 'מה אתה מתכוון לעשות, מבאיש דגול?', שאל קומוגיס ומשמניו רטטו בקצב המנוע. 'אני אחטוף מידי הטיפשים האלה את הבו הקדוש, ואפילו האמריקאים לא יצליחו למנוע מאתנו', צחק יאמיש ברוע לב ולקח חופן של ביסלי מידי העמוסות בחבילות של קומוגיס. אחרי מספר שעות של מסע מתחת למים, החל להתפשט ברחבי הצוללת "ריח ניחוח" מסוים. 'מי משחק שוב בנשק הביולוגי?', רטן קומוגיס. 'כולם לעמדות קרב!', קרא הרמקול, 'מצב חירום בדרגה חומה!'. אורות חומים הבהבו בצוללת וכל הצוות הוציא מסכות מנתחים מכיס האפוד. 'איפה יאמיש?', נזכר לפתע ג'קאן (הריח העיר אותו). חולית חיפוש בבגדי מגן יצאה לחפש ברחבי הצוללת המורעלת, אך לא מצאו את מנהיגם. כיוון שמיזוג האוויר כשל בתפקידו, והאווירה הייתה ירוקה למדי, הוכרז על צורך דחוף לעלות לפני המים ולהחליף אוויר. הצוללת רוקנה את מכלי הציפה וזינקה מעלה, כשכל הצוות מחכה בדחיפות להוציא את האף לאוויר הצח. אך במקום להגיע לפני השטח, הורגשה בצוללת טלטלה עזה, והעלייה הופסקה. 'מה קרה?', צץ יאמיש מחדר הטורפדו כשהוא אפוף בהילה ירקרק. 'כנראה נתקענו בסלע, אני אוריד את הצוללת שוב וננסה לעלות במקום אחר', הסביר הסקיפר קומוגיס. הצוללת השתחררה, והצוות כמעט חזר לתפקידיו הרגילים כשנקישות מוזרות נשמעו, כעין הקשת עץ במתכת. יאמיש הביט בסקרנות במעלה צינור השנורקל, ו...זבנג! 'התקפה!!!', צרח גומוגיס וניסה להחביא את משמניו הרוטטים מתחת לשולחן המפות. השאר צללו מתחת לצינורות, מחשבים ולתוך כוכים וארונות חשמל. אחרי 10 דקות נשמעה אנקה כאובה, והצוות העיז להוציא את האף מהמחבוא. לעיניהם נגלה יאמיש מעולף על הרצפה, פנס שחור מעטר את עינו ובו בידו. קומוגיס וג'קאן זינקו לעזרתו ועזרו למנהיגם לקום, ובהשתאות שאלו אותו איך הוא עשה את הקסם הזה. 'איזה קסם?', שאל יאמיש ברוגזה והביט בהם בעינו הבריאה במבט נעלב. קומוגיס וג'קאן לא רצו להסתבך ולכן עזבו את יאמיש לנפשו, אבל כשזה עזב את חדר הפיקוד, הם שוחחו על הנס עם קצין הנשק של הצוללת. 'יתכן שהנמר הקדוש שמע את מצוקתנו וניסה לשלוח לנו מסר נסתר...?', אמר הסרן. 'כן, הוא רוצה מסכת אב"כ...', מלמל ג'קאן מבעד למסכת המנתחים. שאגה אדירה הקפיצה את כולם: 'זה הבו הקדוש!!!'.

*

שומרי הסף שהעמיד קיאן בפתח החדר שבו נח הבו הקדוש, נדהמו לראות צינור מתכת צומח מול עיניהם מתוך הרצפה. הבו היה שעון על הקיר הנגדי לדלת, ובטלטלה שנגרמה התקפץ והחליק לתוך החור שנוצר ברצפה. השומרים ניסו לתפוס אותו, אבל ענן ירקרק עלה לפתע מהצינור והניס אותם בזעקות מהחדר. 'התקפה כימית! גז עצבים בחדר השמור!', צעקו בכל הספינה. קיאן הרגיש את

הספינה שוקעת והפעיל את הזעקת הטביעה. 'כולם לסירות ההצלה!!', קראו הרמקולים וה"עכבישים המאובקים" נמלטו על נפשם. כשכולם כבר היו בסירות והספינה שקעה למצולות נזכר קיאן במשהו. 'רגע, איפה הבו הקדוש?', שאל את מפקד המשמר שלו. האיש התפתל במבוכה וענה בקול רועד: 'אה... הוא אבד בהתקפה...'. האנשים בסירה סתמו את האוזניים במהירות כי... 'לאאאאא! חבורת לא יוצלחים, הבו הקדוש נעלם!!', צעק-בכה קיאן. לפתע נראו בועות גדולות על פני המים וזוג תרנים צץ החוצה, ואחריהם צוללת כתומה מעוטרת בפסים שחורים. פתח היציאה בצריח נפתח במכה, והמון אדם יצא מהצוללת, מכוסים במסכות מנתחים ונושמים בכבדות. 'אבל...אלו הם ה"נמרים השיכורים"', קרא שניקק מסירתו וידע שאין להם מה לעשות חוץ מלהביט בהם ולהוריד פרופיל כמה שיותר כדי להימנע מחטיפה. קיאן קבר את ראשו בשמיכה כדי שלא ישמעו את בכיו, ושלושת הסירות העלובות שטו להן בזרם בינתיים שצוות הצוללת נהנה ממשב רוח מחייה. "הנמר השיכור" גנבו את הבו בפעולת קומנדו שטנית, כשהאמריקאים הסיחו את דעתנו!, שאג שניקק בזעם והכה את אחיו במפתח שוודי. 'אני רק מכונאי, מה אתה רוצה?!', ליל האח וניסה להתחמק מהמכות הנמרצות. אחרי חצי שעה, חזר צוות הצוללת פנימה והצוללת נעלמה שוב, משאירה את "העכביש המאובק" לכרישים ולקיאן "הבכייך"...

סנסאי עמדה על חרטום הסירה שלהם וצפתה סביב במשקפת. 'משהו זו שמאלה מאתנו!', קרא טובי מאחור והיא פנתה במהירות ונתקעה ברגליה בחבלים מתוחים ונפלה על השמשה של חדר הפיקוד. 'איך אני אמור להשיט את הסירה כשכל האופק מלא בסנסאיי!', תהה פרד בקול באוזני קרן המצחקת. סנסאי צלעה וחברה לטובי, שהצביע לעבר שלוש סירות רחוקות מהם. 'נראה לי שהם מנפנים כבר שעה', אמר והציץ בפניה של סנסאי. 'לי נראה שהם מנסים להרחיק משהו מקרבתם', מלמלה והורידה את המשקפת מעיניה. 'הם מספיק רחוקים כדי לא להבחין בנו, אני אגיד לפרד להמשיך בעקבותיהם', אמרה, ובעצם רצתה למצוא תירוץ כדי לעבור במטבח ולאכול משהו. היא מצאה את ג'סי מכינה את השולחן לארוחת ערב ולקחה גזר בלי שתרגיש בדרך לחדר הפיקוד. פרד התעסק במקלדת הגדולה בצד ההגה. 'גיליתי איך מפעילים את המכ"ם!', אמר לסנסאי והראה לה את שלושת הנקודות 100 קשר מהם (שהיו "העכבישים המאובקים") וסביבם הסתובבה נקודה נוספת (כריש נמר רעב). 'מעניין מה זה אומר...', תהתה קרן מעבר לכתפם. 'אתה צריך לעקוב אחרי הנקודות האלה', הורתה סנסאי והוסיפה, 'ונראה שהאוכל מוכן'. ג'סי קראה להם ברמקול: 'צוות לעמדות אכילה!', והניגויות הרעבות התנפלו על האוכל. 'הרוח מתחילה להתחזק', העיר טובי והציץ מהחלון, 'תראו איזה גלים גבוהים!'. אחרי שעה אחזו טלטלות קשות בסירה של גיבורינו, וחלקם קיבלו גוון ירקרק כתוצאה מכך. סנסאי אחזה במעקה וניסתה לא לעוף לים כשהקיאה את נשמתה מעבר לסיפון. בחצות הלילה נעלו החבריה את כל הפתחים והתחבאו בסיפון התחתון מפני הסופה שהשתוללה בחוץ. גלים בגובה 10 מטרים שטפו את הסירה ואיימו להפוך אותה, והשקיות הלכו ואזלו בסיפון התחתון. 'אולי אני אצא לנשום אוויר לכמה דקות', מלמלה סנסאי הירוקה ופתחה את הדלת בזמן שגל נשבר על הסיפון, והמים סחבו אותה החוצה.

'הצילו!', צעקה, אבל היא הייתה רחוקה מהפתח-שנטרק ונסגר מאחוריה. היא נלחמה בזרם וניסתה לתפוס במשהו, וידה הרטובה נתקלה בחבל. סנסאי נאחזה בחבל החלק והגלים הכו בה מכל כיוון. היא בלעה מים והרגישה כמו סמרטוט בידי ענק זועם, היא כמעט חשבה שהנה הגיע הסוף, כששמעה

את קולותיהם של הילדים. 'הצילו! טובי, פרד, אני כאן!!!', צרחה בכל כוחה. הילדים קשרו את עצמם בחגורות אל המיטות של סיפון השינה כדי לא להיסחף, ותהו למה סנסאי לא חוזרת אחרי 20 דקות. 'סנסאי!!! סנסאי!!!', שאגו כדי להתגבר על הרוח, אבל לא נענו. 'היא דווקא הייתה בסדר', אמרה קרן בשקט והרכינה את ראשה. 'כן, לא גרמה ליותר מידי צרות', הסכים פרד והוריד את הכובע. ברק האיר את הכל סביב, ובאורו הקר והלבן ראתה ג'סי... יד על הסיפון. 'אימא!!!', צווחה ונתלתה על טובי. שלושת הילדים פנו לראות מה הפחיד אותה, וראו יד לבנה ורטובה אוחזת במעקה, ואחריה עוד יד עלתה ונתלתה במעקה בקושי רב. הילדים עמדו קפואים מאימה במקומם והביטו איך הידיים מושכות את עצמן למעלה, ולפניהם נגלה הפרצוף הסחוט והמעוצבן מאוד של...סנסאי. עד מהרה ישבה סנסאי על המיטה שלה, עטופה במגבות ושמיכות, מחזיקה כוס תה בידה ומרגישה כמו זקנה בבית אבות. 'מזל שחיכינו, כבר חשבנו שאת אבודה!', אמרה קרן, 'כן, שמעתי את ההספדים', רטנה סנסאי וקרן הסמיקה. פרד גיחך כהרגלו מהמיטה השכנה: 'נוכרתי בהתקפת ההונים בסרט "מולאן"', והשאר צחקו, גם סנסאי. אחרי האירועים המסעירים שעברו עליהם, הלכו חמשת הניגויות לישון, בתקווה שהסערה תעבור עד הבוקר. היום הבא התחיל מאוחר-בשעה 12:00 – והיה חם מאוד. החמישייה נסרכה על הסיפון העליון בבגדי ים וחישפו משב רוח. פרד בדק את המכ"ם כל שעה, אבל לא היה סימן לשלושת הסיירות. מצב הרוח שלהם היה כ"כ על הפנים שאפילו סנסאי לא מצאה כוח לעשות כמה קטות על החרטום. הלילה הגיע מהר, ואחרי הארוחה החליטו החבריה לישון על הסיפון העליון. הם משכו מזרונים מתנפחים למעלה ותפסו כל אחד ואחת את פינתם. הלילה היה בהיר והכוכבים נראו היטב מעליהם. סנסאי לקחה כדור שינה, ועוד אחד ליתר ביטחון. פרד וקרן חיכו עד שהיא התחילה לנחור (...), ויצאו לפעולה. הם קשרו את המזרון המתנפח לטבעת בירכתים וזרקו אותו למים, ואח"כ העבירו אותה לשם בעזרת מנוף מאולתר שבנו עם חבל וגלגלת. הסירה המשיכה לשוט והמזרון נמשך אחריה, כמו רפסודה רעועה. בנף החממה התעוררו הילדים בחטף. צעקות נוקבות וקללות עסיסיות נשמעו מעבר לירכתי הסירה, וטובי (שהיה עסוק בלילה ולא ידע על התעלול) רץ לבדוק מה העניין. סנסאי שכבה על המזרון מנפנת בידיה ומנסה לגרש שחף טרדן. 'של מי היה הרעיון הגאוני להשיט אותי?!', שאגה על טובי הרדום, תעלו אותי מיד!'. היא קמה ועמדה על המזרון, אבל איבדה את שיווי המשקל ונפלה לאחור למים. 'עצרו מיד את המנוע, סנסאי נפלה ליס!', קרא טובי ופרד רץ לעצור את הסירה. סנסאי עלתה בקושי על המזרון והילדים משכו אותה לסירה. ברגע שהציבה רגל על הסיפון, השמיעה את קריאת הקרב שלה: 'פרד!!!', והמרדף הבלתי נמנע החל. לבסוף מצא פרד מקלט בראש האנטנה, וסנסאי הנזעמת ויתרה על הטיפוס לטובת ארוחת בוקר.

לאחר שהצליחו להיפטר מהכריש האימתני (הם זרקו לו תמנון משומר.), המשיכו אנשי ה"עכביש המאובק" להיסחף עם הזרם. הם הצליחו לא להטביע את הסיירות מהבכי של קיאן ורצו עכשיו לחפש את כיוון שיוטם. למזלם, היו להם סירות עם מכשירים מיוחדים לעת צרה ובעזרתם הצליח שנקיק להגיע למסקנה ש... בקצב הזה-אם לא יהיו שינויים במזג האוויר, נגיע בעוד יומיים לאוקיאנווה!, הודיע למנהיגו בקול מעודד ובתגובה קיבל מבט זועם מעיניים אדומות. 'אם "הנמרים" לא היו מתערבים היינו עוד שעתיים היינו באוקיאנווה!' סינן מבעד לשיניו קיאן. 'ארוחת ערב!' הודיע אחיו של שנקיק בחגיגות. לפני קיאן הונחו כוס מים פושרים וצלחת ובה כמה נתחי בשר משומר ומעט ירקות כבושים. 'אנו מצטערים שאין לנו יותר טוב מזה', התנצל המכונאי. קיאן כמעט פרץ שוב בבכי סוער כשמע את שנקיק לוחש לו: 'אל תדאג.

(8)

ידעתי שזה מה שיקרה והבאתי מבעוד מועד בקבוק קוקטייל וסוכרייה על מקל!! החיים שוב נראו מבטיחים והעתיד נראה ורוד...

לקראת הערב החלו גלים גבוהים מטלטלים את הסירות העלובות (יחסית) והאנשים הקיאו בקצב. שנקיק החליט לקשור את הסירות אחת לשניה עם כבל שמצא כדי שלא יאבדו אחת את השניה. בלילה היה כבר צורך לשים מכסי ברזנט על הסירות כי הסופה התחילה להתחזק ואפילו לקיאן נגמר מלאי הדמעות... אנשי הצוות התכרבלו בשקי השינה וניסו להירדם, כמובן ללא הצלחה יתרה. לבסוף הצליח שנקיק למצוא תנוחה קצת יותר נוחה בקרקעית הסירה וכמעט נרדם כשהקפיץ אותו קולו של קיאן הישר בתוך אוזנו: 'אני צריך פיפי!!!'. שנקיק האומלל פקח את עיניו ולחש בחזרה: 'יש תא מיוחד בקצה הסירה בשביל זה...'. 'אבל יש שם תור להקאות', ענה קיאן בקול מתלונן, 'יוחץ מזה- יש שם חושך!!' לחש. שנקיק התחיל להרגיש יותר ויותר כמו מטפלת. הוא יצא במאמץ מהשק"ש החמים שלו והוביל את מנהיגו הדגול בידו לעבר השירותים. שנקיק הרגיש שהוא רק צריך להתחיל להחליף לקיאן טיטולים והוא יהיה מטפלת מושלמת. הוא גילה שרוב אנשי הסירה עמדו בתור לשירותים והחליט לפעול מהר כי הוא כבר הרגיש את הרעד בידו של קיאן. 'עכשיו- כל מי שצריך להקיא יכול לעשות זאת מעבר למעקה הסירה ו...!' 'וואו איזה רעיון!', העיר אחד מהעומדים בתור. תוך רגעים ספורים כל אנשי הספינה תקעו את ראשיהם מחוץ למעטה הברזנט והקיאו את נשמתם. שנקיק השיג את מטרתו: תוך שניה קיאן התרווח לו בתא הנוחיות (...). ושנקיק חזר ברצון עז למקומו.

למחרת כשקמו, האנשים בסירות גילו שהסופה כבר נרגעה ולא היה זכר לעננים. הם הסירו בשמחה את מעטה הברזנט ונשמו את האוויר הצלול של הבוקר. לפתע נשמעה קריאה מאחת סירות: 'יבשה!!!'. בעזרת המכשירים שלו, אישר אחיו של שנקיק שבמרחק של כ-2 ק"מ מהם יש יבשה ונראה שזאת אוקינאוה. קיאן זרח מרוב אושר (לשם שינוי) וציווה לערוך חגיגה גדולה להישגם. אנשי הצוות הוציאו את כל האוכל הטעים ביותר שלהם וערכו סעודה מגוונת במטעמים. לאחר שעתיים האי נראה בברור וקיאן הורה לשנקיק להוציא לו את מה שנשאר מהקוקטייל. הוא נעמד בחרטום הסירה, הבקבוק בידו, ועמד לשאת דברי ברכה מרגשים כשלתע חבטה זעזעה את הסירה ולאחר מכן... קראאאק! הסירה נתקעה על שירטון והתנפצה לחלקים. כל האנשים נפלו למים והתחילו לשחות אל החוף. שנקיק ראה את קיאן נסחף הלאה ממנו ושוקע. הוא צלל במהירות ומשך את אדונו לפני המים, השעין אותו על קרש שנותר מהסירה ושחה לעבר החוף כשהוא דוחף את הקרש לפניו. כשהגיעו לחוף אנשי הסירות הצליחו למצוא מחסה בתוך מערה ליד החוף. הם הביאו לשם את קיאן המעולף והשכיבו אותו על מצע של עלים יבשים. כשהתעורר כמה דקות מאוחר יותר, ניגרו דמעות מעיניו. שנקיק היה בטוח שהינה הוא עומד לקבל שיחה ממושכת על חייו המרים של מנהיגו ועל הסירות הטובות שלו שעכשיו גם אין לו איך לשוט. להפתעתו הגמורה הוא שמע את קיאן ממלמל: 'מה אני אשתה עכשיו?! הקוקטייל שלי...!'. 'אל דאגה- הסוכרייה שלך עדיין בכיס שלי והיא לא נרטבה', אמר לו שנקיק. החיים שוב נראו יותר יפים...

אנשי "העכביש המאובק" תכננו את המשך צעדיהם. הם היו צריכים להציב מארב 24 שעות ביממה שיוחלף כל פעם ע"י אנשים אחרים. תפקיד המארב היה לחכות לכנופיית האמריקאים ולתפוס אותם. כך הם יצליחו לקחת שוב את הבו מ"הנמר השיכור" שהיו (כמובן) עם האמריקאים.

*

לאחר החוויות המסעירות של אותו בוקר, המשיכו חברות הנינגיות לשוט לעבר אוקינאוה. פרד ישב כרגיל ליד המכשירים, קרן הייתה לידו, טובי הסתכל במשקפת, ג'סי סידרה קצת את הסירה וסנסאי הייתה במקום הטבעי ביותר- במטבח. 'תוך שעה תחנה אחרונה!', צעק פרד מחדר הפיקוד. 'יבשה!!!'

אישר טובי מהמשקפת. קרן, ג'סי וסנסאי ארגנו את החפצים וארזו אותם לקראת הנחיתה על החוף, והחליפו בגדים לחליפות הנינג'יה המיוחדות. סנסאי הביאה את ציוד הפריצה שלה, ופרד בדק כמה חצים יש לו באשפת הקשת הצולבת. הוא תכנן להפעיל את החצים המורעלים שלו, שהספיק להכין עוד בבית כדי לשגע את המורים שלו בפנימייה. אחרי שעה אכן הגיעה הסירה "הלוויתן הקטלן" לחופי אוקיאנווה ופרד הסמיך אותה למזח עץ רעוע כדי שטובי יקפוץ החוצה ויקשור אותה לעמוד. החבריה העמיסו את התרמילים על גבם וירדו לחוף בזהירות כשהם בולשים סביבם. 'צריך למצוא בסיס אחורי כדי להחביא את כל הציוד', אמרה סנסאי. היא הוציאה מפה של האי מהחליפה והציצה בה. 'יש כאן כמה מערות שנראות לי מתאימות', הציץ טובי מעבר לכתפה. 'היא ממש קרובה, אולי אפשר כבר לראות את הפתח שלה מהחוף', העירה סנסאי והאחרים חיפשו סביבם. עד מהרה נמצאה המערה המדוברת והחמישייה נכנסה לתוכה בפנסים דלוקים. 'חסר שיהיה כאן נמר או משהו', הפטירה ג'סי ובדקה מאחורי עמוד. 'חייבים להתחיל לצפות במשקפות, "העכביש המאובק" צריכים להיות כאן בסביבה', אמרה סנסאי והחליטה, 'אני אצפה ראשונה'. היא יצאה מהמערה, התחבאה בתוך שיח עבות ובלשה החוצה. מבטה הממושקף עבר על כל החוף, מקו המים עד לעצים הראשונים, ופנימה לתוך היבשה. היא חשבה שאין שם כלום כשנצנץ תפס את עינה. היא חזרה אחורה וראתה...מלכודת עכברים תלויה על עץ. 'אהה', אמרה לעצמה בהקלה והמשיכה לסרוק. אחרי שעה וחצי הגיעה ג'סי להחליף אותה. 'אל תיבהלי מהעץ ההוא שם', הורתה סנסאי בידה, 'יש עליו מלכודת עכברים', הסבירה כאילו שמלכודת עכברים על עצים היו תופעה שכיחה ביותר. ג'סי העיפה בה מבט מסויג ונכנסה לשיח. סנסאי לעומת זאת חזרה למערה ומצאה את הבנים וקרן משחזים סכינים. 'תפסיקו!', קראה באימה, 'אתם עושים לי צמרמורת!'. ג'סי החליטה לבדוק את העניין של מלכודת העכברים. היא התחילה לסרוק את השטח של החוף במשקפתה כשלתע קפאה במקומה. כחצי ק"מ ממנה היה שיח גדול, שממנו הציצה... 'סנסאי!!! יש שם מישהו עם משקפת! כנראה שהעכבישים המסריחים הגיעו לפנינו!'. סנסאי כבר התייאשה מלתקן אותם...

*

איש מהמארב רצה לראות בדחיפות את קיאן. גילינו אותם! היה שם מישהו עם משקפת שבטוח ראה אותנו! הם הסתתרו במערה!, דיבר האיש בהתרגשות. 'חבורת לא יוצלחים! כשהגענו לא היה פה אף אחד!!!', רטן בזעם קיאן. 'כנראה שאתם לא הסתכלתם כשהחלפתם משמרות. תתכוננו להתקפת מחץ כדי להשיג את הבו בחזרה!'.
 *

'קדימה! אנחנו רצים, פרד- אתה מבצע פעולת הסחה, בינתיים שג'סי, טובי ואני ננסה לפלס דרך לקרן שתיקח מהם את הבו!', ירקה סנסאי על כולם כשדיברה בהשתלהבות יתר ונפנפה בחרב שלה בפראות.

*

שתי הקבוצות יצאו ממחבואן באותו זמן ודהרו כרוח סערה על פני המישור אחת לעבר השניה, כשכולם מנפנים בחרבות וצועקים קללות ביפנית ואנגלית. ההתנגשות קרתה באמצע הדרך והקבוצות כמעט חלפו אחת על פני השניה ונעצרו רק ברגע האחרון. 'תחזירו את הבו!!!' הזהדה הקריאה מגרונות כולם. 'לא! הוא אצלכם!' נשמעה קריאה נזעמת מפי כל הנוכחים.

'?!'

קיאן היה הראשון שהתעשת: 'אתם גנבתם את הבו!!!' צעק בזעם. 'שטויות במיץ גזר!' צעקה סנסאי הנזעמת. 'רדפנו אחריכם עד לכאן כדי להחזיר אותנו!'. 'הסבר! הסבר! הסבר!' קראו ה"עכבישים המאובקים" בקצב והכו סכין בחרב לליווי דבריהם. 'אולי נשב מתחת לעץ ונדבר שם? אני לא רוצה לחזור כעוף צלוי הביתה!', הציע פרד. כל האנשים התיישבו בצל העץ הרחב במעגל, ועד מהרה הבינו שני הצדדים שלושה דברים חשובים: 1. הבו לא נמצא אצל אף אחד מהם. 2. "הנמר השיכור" שיגעו את כולם וברחו עם הבו בעצמם. 3. לאף אחת משתי הקבוצות לא הייתה ברית עם "הנמר השיכור". קיאן וג'יי. אר. כרתו ברית ביניהם והסכימו לצאת לצוד את "הנמר השיכור" ביחד. באותו ערב נערכה סעודה חגיגית לרגל כריתת הברית, וסנסאי וקיאן עישנו מקטרות יפניות ושתו סאקי עד אובדן חושים.

למחרת בבוקר קמו שני המנהיגים הדגולים עם כאב ראש רציני...

(9)

קיאן וסנסאי ערכו ועידה סודית לקראת היציאה לדרך. קיאן סימן על המפה של סנסאי את מיקומו של המקדש העתיק ואת הדרך הסודית לשם. "לעכביש המאובק" היה מידע מודיעיני שהנמר השיכור נמלטו לשם עם הבו (הבו שיווע לעזרה משם בחלומו של קיאן), והחליטו הגיע לשם בשתי דרכים שונות ולנסות לאגף את "הנמר השיכור" בתוך ביתו שלו. כנופיית הנינגיות היו אמורים לצאת לדרך מחופשים לאיכרים על עגלה רעועה רתומה לסוס זקן. הם משכו את כובעיהם בעלי השוליים הרחבים על פניהם כדי שלא יזהו שהם לא ממש יפנים ויצאו לדרך ב"נעימות יפניות עתיקות". טובי נהג בסוס בשעה שסנסאי נמנמה על החציר מאחור ופרד ישב לידו. ג'סי וקרן ישבו מאחור בשולי העגלה ונהנו מהאוויר הקריר של הבוקר. באותו זמן יצאו "העכבישים המאובקים" בדרך אחרת מחופשים לחוטבי עצים. קיאן נאלץ להדביק (בעזרת שנקיק המומחה בזה) על פניו זקן עבות מכיוון שכל האי הכירו אותו והקפיד להסתיר את רגשותיו כדי שלא יזהו אותו מבכיו. שתי הכנופיות קבעו להיפגש בחצר הטירה יומיים מאוחר יותר, וסנסאי דחקה בטובי לנסוע מהר (היא וקיאן התערבו על חבית סאקי). הנינגיות חצו שדות ובוסתני דובדבנים בדרכם דרומה ליער האשוחים, שנודע יותר בכינויו "היער הארור". 'אז לטירה כנראה קוראים המקדש הארור', החליטה קרן בערב היום הראשון, כשעברו על גשר והאשוחים נראו מרחוק, נעים בצורה מאיימת. הם חנו בחווה אחת ובישלו תפוחי אדמה ברמץ כמו ב"צופים", כפי שסנסאי הגדירה את זה. טובי וג'סי פרשו לישון מוקדם, והקטנים נשארו עם סנסאי בזמן שנחה עליה רוח פיוטית והיא הוציאה את המפוחית מכיסה וניגנה מנגינות מצמררות (כי היא לא ממש ידעה לנגן); בסוף פרד ירה בטפו-טפו שלו ישר לתוך המפוחית וסנסאי נאלצה להפסיק. בשעה מאוחרת פיהקה סנסאי וכמעט בלעה זבוב תועה. 'אולי עדיף שנלך לישון גם אנחנו...' הציעה קרן. הם גררו את שקי השינה שלהם למקום שבו ג'סי וטובי ישנו והתכרבלו לידם. השלושה עשו הגרלה על תורנויות השמירה ונפל בחלקו של פרד להיות ראשון.

קרן וסנסאי נרדמו תוך שניה ופרד נשאר לבדו עם המחשבות שלו. הלילה היה אפל במיוחד והוא דימה לראות צללים נעים בין העצים. לאחר שעתים של שמירה משעממת ומתישה הוא העיר את טובי שהיה אחריו בתור. גם השמירה של טובי עברה בשלום ובפיהוקים והגיע תורה של סנסאי לשמור. כשהעיר אותה, טובי חשב לעצמו שבאותו רגע היא דומה לקיפוד בחיצוניות ובפנימיות... בבוקר למחרת התעוררה ג'סי בהרגשה מוזרה. השמש לא נראתה כמו בשעה 6:00 בבוקר אלא... 'השעה תשע וחצי?!' קפצה ממקומה בבהלה. לא ייתכן שהשעון שלה נעצר... המסקנה הייתה: 'שוב סנסאי נרדמה

בשמירה שלה!!!', היא רטנה והלכה להעיר את האחרים. כל המשך הדרך באותו בוקר סנסאי נראתה נזופה והילדים כעוסיים. רק בצהרים הם התחילו לדבר ביניהם והוחלט שבאותו לילה סנסאי לא תשמור. בהמשך הדרך סנסאי התחילה להאיץ בטובי שיסע יותר מהר כי היא לא רצתה להפסיד בהתערבות, ולבסוף לקחה מטובי את המושכות והדהירה את הסוס האומלל במעלה השביל המסולע. הילדים היטלטלו ונחבטו בכל גופם בגלל המהמורות בדרך, וכשהעגלה נעצרה הם ירדו כמו זקנים מקומטים בני 100 והתחילו להתלונן. אבל לא היה להם זמן, כי לעיניהם קרה משהו מדהים. הסוס האומלל התחיל להתפרע, קרע את הרתמה ובעט בכל מה (ומי) שנקרה בדרכו בצניפות טרוף. לבסוף הביע את דעתו ע"י חרבון אדיר על העגלה ההפוכה ונמלט כאחוז תזזית לתוך היער. החבורה נשארה פעורת פה ועיניים והדיבור ניטל מהם לדקה. הדממה נקטעה ע"י קולה המעשי של סנסאי: 'טוב, את העגלה אפשר להפוך וכדי שנוכל להגיע מהר למקדש אפשר לרתום את ארבעתכם ו...'. באותו רגע היא נקברה תחת ארבעת הנינגיות הזועמות ומצאה את עצמה מהר מאד, רתומה לעגלה בעצמה. לאחר משא ומתן שהביא אותה כמעט לדמעות, הסכימו המורדים הצעירים לשחרר את סנסאי בתנאי שתבשל להם את ארוחת הערב באותו יום. הם המשיכו בדרכם בהליכה מהירה ועצרו לפנות ערב בקרחת יער לפני חומות הטירה. כמו שסוכם, בישלה סנסאי בידיים רועדות את המרק של ארוחת הערב. באותו לילה חמש נינגיות עייפות עמדו מאחורי שיחים והקיאו. 'מה שמת בתוך המרק הארוך הזה?!!', שאג פרד המסכן מאחורי השיח שלו. 'אני לא יודעת... אולי שמת יותר מידי אבקת מרק!'. ענתה סנסאי בקול רועד. 'מה את מבשלת לילדים שלך בבית?!!', שאלה אותה גיסי כשהפסיקה מהקאתה. 'יש לי מבשלת...!', ענתה סנסאי בהתנצלות.

לאחר החוויה הסוערת הלכו ארבע נינגיות תשושות לישון והשאירו נינגיה אחת בודדה לשמירה. בבוקר למחרת הם התעוררו בזמן... ולאחר ארוחת בוקר זהירה הם ניסו למצוא דרך להיכנס לטירה. סנסאי הוציאה את ציוד הפריצה שלה-עוגן קשור 20 מטרים של חבל ניילון עמיד בשפשוף, סנדלים עם מסמרי פלדה שאפשר להרכיב על הנעליים וסולם חבלים שנועד כדי לרדת מהעבר השני של החומה. סנסאי הרכיבה את העוגן על גבי משגר מיוחד בצורת מטול בזוקה, כיוונה אותו (בעזרת כוונת) למקום הרצוי וירתה את העוגן. הכלי עף ונתפס כמצופה על ראש החומה, והחבריה צהלו. סנסאי בדקה שהחבל מעוגן באופן יציב והתחילה לטפס, השאר עם הציוד אחריה. היא הגיעה לראש החומה וכמעט התיישבה, אבל למזלה היא בדקה אם אין שם לשלשת וראתה דרבנות שחיכו רק לה...בדיוק אז ראתה סנסאי חבורת תמהונים עם גרזנים מטפסת מהעבר השני ובראשם איש בעל זקן מגוחך להחריד. 'לא!! "העכבישים המאובקים" כבר כאן!!', צעקה וקולה הזהד בחצר. בלי להסס, קפצה סנסאי ראש לתוך החצר, ולמזלה נפלה על ערמת עלים יבשים. 'ניצחתי!!!', קראה בפראות וארבעת הנינגיות נחתו עליה בזו אחר זו וקברו אותה עמוק בחול. 'לקחנו דרך קיצור', חייך פרד לסנסאי, והיא לא הצליחה לענות לו כי הפה שלה היה מלא בעלים.

לפתע נשמעה זעקה קורעת לבבות: 'לאאאאא!!! חבורת לא-יוצלחים, אמרתי לכם לרוץ יותר מהר!!', ילל קיאן. סנסאי קצת נרתעה, אבל הלכה לדרוש את הפרס שלה. 'אין לנו חבית סאקי, קיאן שתה את האחרונה אתמולי, התנצל שנקיק וניסה להיפטר מעלים דביקים שנצמדו לידיו. למזלם של הנוכחים סנסאי עצרה בעד דמעותיה...טוב, עכשיו צריך להיכנס ולתפוס את הנמרים השתיים!!', קראה גיסי אחרי שהרוחות נרגעו. 'אני מציע שנתחלק לשתי חוליות וכך נצליח לחפש אותם ביסודיות', אמר קיאן והשאר הסכימו. 'הבו הקדוש נשמר בד"כ באולם המרכזי של הטירה, לכן זו המטרה שלנו, הסביר שנקיק. הוא הורה לאחד מאנשי הצוות להביא לו את המפה של הטירה ופרש אותה על האדמה. השאר הצטופפו סביבו והוא הראה להם את הדרכים המובילות לאולם המרכזי.

לאחר מכן נפרדו שוב כדי להתחיל בחיפוש. טובי קרא לנינגיות לישיבה. סנסאי הגיעה עם הבעה מבולבלת על פניה. 'אה... מישהו הבין איך מגיעים לאולם הזה?', שאלה. 'חשבנו שאת יודעת את הדרכים כבר!', קראה קרן מופתעת. הילדים הביטו אחד בשני ובראשם חלפה אותה מחשבה: 'מה נעשה איתה?!'. לבסוף אמרה ג'סי: 'טוב, גם ככה לא היינו מבינים כלום מהמפה הזאת. עדיף שניכנס כבר ונתחיל ללכת'.

(10)

החבריה פסעו ועלו במדרגות המפוארות שהובילו אותם לזוג דלתות מצופות כסף ומעוטרות בחריטות בכתב יפני עתיק ובציורי דרקונים, נמרים וסמוראים. הדלתות האלו התנשאו לגובה של 10 מטרים ואף אחד מהם לא מצא פעמון או מקוש, כך שחמשת הנינגיות דחפו את הדלתות בקושי רב והחליקו פנימה לחושך השקט של המקדש. 'תדליקו פנס', לחשה סנסאי ודבריה הדהדו. פרד הדליק פנס ישר בפרצוף שלה והיא פלטה צעקה. 'ששש!', נבהלו השאר. 'זה לא הזמן למשחקים!', אמרה סנסאי בשיניים חשוקות וניערה את פרד. הם עמדו באולם כניסה רחב וריק, ומולם ראו גרם מדרגות מאבן. טובי סימן בראשו לכיוונו והחבורה התקדמה בצעד זהיר ומתוח. הנינגיות עלו זמן רב ולבסוף הגיעו לקומה הבאה. מסדרון אפלולי ללא סוף התגלה לעיניהם מימין ומשמאל, וסנסאי נשמה עמוק ובחרה את הכיוון הימני. על הקירות היו ציורים שתיארו קרבות, חניתות חבוטות למראה היו תלויות מעל וגיבורינו פתחו אלף עיניים כדי לקדם את הרעה. סנסאי הלכה ראשונה, טובי אחריה, ג'סי וקרן צד בצד ופרד עם הקשת הצולבת במאסף. הם הלכו כמה דקות בלי להיתקל בשום דבר ואז... דלת סתרים נפתחה מעליהם ומשהו נפל מטה בין הבנות לטובי. 'אימא, גופה!!!', צעקו ג'סי וקרן ועברו את סנסאי בריצתן המטורפת קדימה. 'יכול להיות שיש עוד מלכודות כאלה', אמרה סנסאי והילדים חשבו שזה היה ממש מיותר. המסדרון לפניהם הגיע לצומת והחבריה לא ידעו לאן לפנות. הם עמדו והתלבטו כששאגה הרעידה את ליבם. מקצה המסדרון מימינם שעט לעברם נמר פראי למראה, והם החליטו מיד. הם פחדו כ"כ ששכחו לצרוח, ופשוט עפו קדימה ולא הפסיקו לרוץ עד שסנסאי נתקעה במשהו ונעצרה. השאר לא הספיקו לבלום ונתקעו אחד בשניה על סנסאי. 'מה יש, למה עצרנו?', שאלה ג'סי בקול רועד. 'יש כאן סולם, ונראה לי ששוב פתחתי את הראש', ענתה סנסאי בכאב. הם עלו בסולם המתכת שהתמשך לנצח והגיעו לחדר עם 6 דלתות אחת מול השניה. 'זה ייקח לנו שעות...', נאנחה קרן. 'תהיו מוכנים לכל הפתעה', הזהירה סנסאי וכולם שלפו סכינים וחרבות. היא נעמדה לפני הדלת הראשונה, הביטה בשאר בחיוך אמיץ ו... שאגה הדהדה בחדר.

וזאת לא הייתה סנסאי. הדלת נפתחה, ונמר ענק עמד בפתח, מתכוון לקפוץ. 'רוצו על נפשותיכם!', צעקה סנסאי ורצה מיד לדלת ממול. היא פתחה את הדלת בתנופה והעיפה הצידה את הסמוראי שחיכה לה בחרב מונפת. 'זו מדרכי, אתה מפריע!', צעקה בעצבנות בלי לשים לב עם מי היא מדברת. רק אחרי כמה שניות היא קלטה. ואז, כל אחד פתח דלת אחרת, וקפץ פנימה. ההמולה ששררה בחדר הקטן הייתה למעלה מכל דמיון. הנמר רדף אחרי סנסאי, שברחה מחדר לחדר בכל המעברים האפשריים (דלתות) והבלתי אפשריים (דלתות סתרים וקירות) והטילה לאחור מכל הבא ליד: סכינים, כוכבי נינגיה, קללות, סמוראים יפנים מזדמנים ומברשת שיער. הבנים רדפו אחרי סמוראי יפני עמוס בשריון, כל אחד בנשקו המועדף: טובי בחרב, ופרד בפצצות סרחון, נפצים וחצים מורעלים (שגרמו בין השאר לגירויים קשים במקום רגיש). הסמוראי נשמע כאילו הוא מקלל את יום הולדתו... ג'סי נמלטה כל עוד רוחה בה מסומו שרדף אחריה עם תרסיס נגד מקקים, וקרן רדפה אחריו עם השוט של הסוס הזקן (שעדיין דהר כדי לברוח מהם). אחרי חצי שעה האזור היה אפוף ענן ירוק ארסי מפצצות

הסרחון של פרד ובנס הצליחו למצוא אחת את השני בערפל הקרב ולברוח. בכל הבלגאן הצליח פרד לראות פתח מילוט וחמשת הנינגיות השתחלו דרכו למסדרון נוסף, שומם. החמישייה נעצרה לשאוף אוויר, כולם היו מותשים ועם הרבה פחות כלי נשק להטלה. לסנסאי אבד אפילו הקול מרוב צעקות. פרד הציץ דרך החרוץ לחדר הפורענות וראה שאויביהם לא הבחינו בבריחה, ועתה הסומו רדף אחרי הסמוראי וריסס אותו, והנמר ברח משני היפנים. פרד לא התאפק והטיל פצצת סרחון אחרונה למזכרת... סנסאי ישבה על הרצפה ונשענה על הקיר. לרגע הכל היה שקט חוץ מנשימותיהם הכבדות ונדמה היה לה שהיא שומעת קולות. "ה'עכבישים' כאן!", אמרה בקול צרוד ביותר וקפצה על רגליה. החבריה שעטו במורד המסדרון וראו לפנייהם דלת. בלי היסוס פתחה אותה סנסאי והם המשיכו בריצתם, אבל לא לזמן רב. צעדיהם נעשו איטיים בצורה מפחידה, ורק אז העיפו מבט למטה: 'איכס! קראה ג'סי, 'המוני מסטיקים לעוסיים!!!'.

ואכן הנינגיות האמיצות שלנו נלכדו בתוך ים המסטיקים הריריים והדביקים ולא ידעו איך לצאת מהם. 'אילו שנקיק היה כאן', אמרה סנסאי בקול עגום. 'רגע, למה אנחנו בכלל מתעכבים?', קפץ פתאום טובי, 'יש לנו מטולי עוגן-נוכל להיעזר בהם ולמשוך את עצמנו החוצה מהביצה הדביקה הזאת!'. ההצעה הרימה את מורל הקבוצה, וטובי הוציא את המטול שלו מהתיק. הוא הרכיב על המטול עוגן "עכביש" (מין עכביש פלדה שנאחז בחפצים) וירה אותו לדלת הנגדית. 'העוגן יחזיק רק אותי, תירו כל אחד את העוגן שלו למשקוף ותמשכו את עצמכם!', דחק טובי בחבריו. עד מהרה היה המשקוף מלא בקוצי פלדה והאוויר היה מלא בשאגות מאמץ של החמישייה שלנו, שמשכו את עצמם בקושי רב לחופשי. המסטיקים העקשניים נתקעו מתחת לסוליותיהם והיו כ"כ עמידים ואלסטיים, שכשסנסאי עצרה ממשיכתה ורצתה לנוח היא חזרה למקומה הקודם בבוניג! מצלצל. אחרי חצי שעה של עבודה מאומצת, מצאו את עצמם מחוץ לחדר הארוך, וכבר נשמעו מהם קללות... המסדרון המשיך והתפתל לכל הכיוונים והנינגיות הלכו והלכו והשתעממו עד שיגעון (כי שום דבר לא הדביק, נשך, רדף, או נפל עליהם). בסוף מסע מיגע זה הגיעו לצומת T. 'לאן נפנה?', שאלה קרן בעייפות. 'נטיל גורלי הציעה ג'סי. 'לא, נסובב בקבוק ונראה לאן הפקק מצביע', אמר פרד והוציא בקבוק קולה ריק מהתיק. הוא נרכן לרצפה וסובב אותו במהירות. 'הפקק פונה ימינה', נאנחה סנסאי וכולם המשיכו ללכת אחריה. עד מהרה הגיעו למבוי סתום, ולדלת ברזל נעולה. 'מעניין, עד עכשיו היו הדלתות מעץ', אמר טובי, 'נפרוץ את הדלת, אולי יש שם משהו סודי!', התלהבה סנסאי. פרד היסס מעט (הוא לא רצה לראות שוב סמוראים חמושים באלף חרבות), ואז ניגש למלאכה (כי סנסאי ירדה על בירכיה בתחינה אילמת). הוא הוציא מפתח גנבים והתחיל להתעסק במנעול. 'יש שם משהו מבעבע', אמר לפתע, והבעה מוזרה התפשטה על פני כולם. מה כבר יכול לבעבע? חשבו. המנעול השמיע קליק! וכולם עמדו בציפייה דרוכה כדי לראות מה יש בחדר. רעם עמום נשמע לפתע, והדלת נפרצה בתנופה פראית. נחשול מים אדיר הכה בהם חזיתית בין רגע. הנינגיות חסרות האונים נשטפו בזרם חזק לכיוון ההפוך, וראו את המסדרון שממנו פנו ימינה חולף על פניהם ביעף. המים סחפו אותם במורד גרם מדרגות ארוך במיוחד, כשסנסאי צועקת להם לנסות להיאחז במשהו. לפתע ראתה ג'סי טבעות ברזל חלודות שהיו קבועות לאורך הקיר. היא קראה לשאר מבעד למים החונקים אותה ופרד זרק עוגן לאחת הטבעות. כל השאר נאחזו בחבל והתקדמו לאורך הקיר כשהם נתלים בטבעות. 'תראו! יש שם מקום מוגבה מעל למים מחכה רק לנו!', קראה קרן בגרון ניחר. החבריה קפצו כל אחר בתורו על משטח האבן. ברגע שדרכו רגליו של פרד (שהיה האחרון) על האבן, הזדעזעה זו ונפתחה לצדדים. החמישייה האומללה נפלה מטה לתוך האפלה.

(11)

ההרגשה הראשונה שהייתה לגיי. אר. הייתה שקיעה. היא הייתה בטוחה שזה יהיה סופה, בשקיעה איטית בתוך ביצה טובענית ללא קרן שמש...עד שידיה הרגישו את גרגרי החול. הילדים התעשתו ראשונים ודשדשו אליה, שוקעים עד הברכיים בחול ובחושך. 'יש לי קלסטרופוביה, בואו נמצא את הדלת!', נלחצה ג'סי והם התפזרו ומיששו את דרכם לקירות. 'הי! יש כאן משהו...' קראה לפתע קרן, והשאר התקבצו לכיוון שלה. 'זה מרגיש כמו ג'לי', חיווה טובי את דעתו. 'למי יש פנס?', שאלה סנסאי, ופרד שלף את שלו ושפך אלומת אור לפני החבורה. הדם קפא בעורקיהם מעצם ההפתעה. לפנייהם עמד סומו ענק, והוא מצמץ באור הפתאומי, מחזיק שיפוד אימתני בידו. לפני שהבנות הצליחו לצרוח, הפתיע אותם הסומו: 'הצילו, מפלצות!', שאג וכל משמניו רעדו כמו מדוזה. הוא זינק בקלילות מוזרה, פתח דלת ופתח במנוסה. סנסאי כמעט קפצה מעורה בגלל הצעקה, ועתה אחזה את קרן בזרועה והשליכה אותה החוצה מהחדר. 'רוצו! הן מאחורינו!!', קראה ורצה אחרי גבו המתרחק של הסומו. ג'סי חלפה על פניה במעבר רחב והיא הבחינה שהיא מכוסה מכף רגל ועד ראש בחול. גם השאר נראו כמו שניצלם מהלכים ראתה במבט שזרקה לאחור, והיא הבינה שכנראה גם היא באותו מצב. 'נו, טוב. נצטרך למצוא מקלחת', אמרה לעצמה וכמעט הדביקה את הסומו. האחרון שמע קולות מאחוריו, הסתובב והתפלץ. בפרץ קללות ביפנית ויללות קורעות לב הגביר הסומו את המהירות וסנסאי חששה שהרצפה תהיה חלקלקה מכל השומן שיתפזר עליה...הנינג'יות הבינו שהמפלצות המדוברות קרובות מתמיד, וגם הם הגבירו את מהירות ריצתם. 'הצילו, המפלצות רודפות אחרי!', שמעו את הסומו בוכה במרחק. החבריה חלפו על פני חדר פתוח, נעצרו וחזרו על עקבותיהם. 'זה נראה מקום טוב להתחבא', התנשף טובי וכולם נכנסו. פרד סגר את הדלת והשאיר חריץ קטן כדי לראות אם המפלצות בולעות את הפיתיון וממשיכות הלאה. אבל חוץ מנשימותיהם הכבדות של חבריו, לא נשמעו צעדים ולא נראו מפלצות גם אחרי 10 דקות המתנה. 'מה, המפלצות האלה ממש איטיות!', לחש פרד ונתן לקרן להציץ. 'אולי הן בלתי נראות?', תהתה. 'אז איך הסומו ראה אותן?', הקשה פרד. ג'סי העבירה מבט על כולם. 'סנסאי, המפלצות נמצאות אתך בחדר', אמרה בהברקה פתאומית. 'מהההה!!', התפלצה סנסאי ולפני שהספיקה לצאת מהחדר שמעה את ג'סי ממשיכה: 'אנחנו המפלצות'. היא קפאה על מקומה כמו מוכת ברק, ואז הסתובבה לאחור באיטיות. 'יש עוד משהו שלא אמרתם לי?', שאלה. 'גם את מפלצות', ענתה ג'סי. 'גם את לא משהו', החזירה סנסאי בטון נעלב.

הם המשיכו לחצות אולמות ומסדרונות כשהם מנסים להיפטר מהחול, שהפך למעטפת קשיחה (לעומת העוף במעטפת פריכה). בינתיים כרסמו ביסקוויט או תפוח וחיכו להפתעות נוספות. לבסוף הגיעו למקום שבו נפסק המסדרון הבנוי והתחילה מנהרה צרה, חצובה בסלע. הפנס של פרד אבד בבריחה הקודמת, ולכן אמרו "על החיים ועל המוות" ופתחו את הדלת הרקובה. ריח עובש עלה מבפנים והרתיע מעט את גיבורינו, אך הזמן דחק והם נכנסו בטור, כשסנסאי בראש וטובי במאסף. הם הלכו בזהירות, מנסים להתרגל לחושך, משמיעים קולות קראנץ'! קראנץ'! בצעדיהם. קולה של קרן נשמע מהדהד מאחור: 'זה נשמע כאילו אנחנו דורכים על צ'יפס!'. שני קולות נהמו. 'אל תדברי על אוכל, אני מת מרעב!', אמר טובי. 'אני צריכה אור', אמרה סנסאי בלי לצפות יותר מידי, אך להפתעתה נשמע קול הצתה ולפיד נדלק בסוף הטור. 'רעיון מצוי, טובי!', שיבחה סנסאי בפיוזר נפש. 'זה לא אני, סנסאי', ענה טובי בתמיהה. סנסאי התחילה להסתובב לאחור כדי לראות מי הדליק את הלפיד, כשמבטה נתקל ברצפה.

לאחר שזללו חפיסת שוקולד כל אחד, החליטו החבריה לעלות במדרגות לשם שינוי ולא להמשיך במבוכ המסדרונות התת-קרקעיים. לאחר כעשר דקות של טיפוס קרן כבר איבדה את ספירה של המדרגות (1363, 1364... בעצם זה נראה לי 1374...!) וכולם היו שוב תשושים. הם הגיעו לראש המדרגות כמו סמרטוטים ויצאו לרחבה עגולה וגדולה. על הקירות מסביב היו דלתות בגדלים שונים ובצורות שונות. 'תראו! יש פה דלת עם כ"כ הרבה מנעולים שזה נראה יותר כמו כספת!', אמרה ג'סי. 'וכאן יש דלת שעשויה בסה"כ מוילון...', הוסיף פרד. לפתע נשמע קולה העמום והלחוף מעט של סנסאי מהעבר הרחוק של הרחבה: 'ויש כאן דלת שאני לא מצליחה לצאת ממנה!'. למראה זוג רגליה של סנסאי שנופפו בפראות מתוך פתח שהיה נראה כאילו נעשה לגמדים בלבד פרצו הילדים בצחוק חסר ריסון והלכו לחלץ אותה. הם היו צריכים למשוך אותה בכוח כדי להוציא אותה משם, עד שקרן הוציאה לה את הנעל בטעות מרוב שמשכה, דבר שגרם לעוד פרץ צחקוקים. לבסוף יצאה משם סנסאי בפרצוף זועף ושחור מלכלוך. 'גילית שם משהו מיוחד?', שאל טובי בחיוך קונדסי. סנסאי רק רטנה והסתכלה עליו בעיניים צרות כשניקתה את פניה. הוא הרגיש שהיא לא סולחת לו על מה שעשה לה באותו יום והחליט להיזהר יותר כשהוא נמצא בקרבתה. החבריה החליטו לוותר על ההמשך דרך דלת עץ ישנה עם חריטות משונות כי זה הזכיר לכולם קללות יפניות והם לא ממש רצו להפוך לקרפדות מלוכסנות עיניים. הם גם דילגו על דלת בצבע ורדרד ('איכס איזה צבע!'), דלת שחורה שהעבירה בכולם צמרמורת מוזרה, ודלת תמימה למראה שהשמיעה רחשים חשודים. לבסוף נפלה הבחירה על דלת כבדה ומתפוררת מעץ אלון שנראתה הכי נורמלית. הם נתנו לסנסאי את הכבוד לפתוח את הדלת והיא עשתה זאת בחשש מה. אך שום דבר לא קפץ עליה משם והחמישייה נכנסה פנימה. הדלת נטרקה מאחורי האחרון שנכנס ולפידים נדלקו מאליהם על הקירות. היה זה מסדרון חצוב בסלע, ועל קירותיו היו מצויירים לוחמים ונמרים פראיים למראה. הם עברו אותו בשקט מחשיד והגיעו לשלט עץ מהוה כתוב בתריסר שפות, בניהן אנגלית: "ברוכים הבאים לאולם הטקס המרכזי", אמר השלט. 'סוף לצרותינו, הגענו למטרה!', צהלה קרן, והשאר נשמו לרווחה. בעוד שעה בטח ישבו ב"לויתן הקטלן" בדרך לשדה תעופה קרוב והבו יהיה בידיהם...

(12)

המחילה המשיכה לעלות, אח"כ ירדה והתפתלה בלי סוף. החבריה כמעט התייאשו מתקוותם, ורק ברגע האחרון נפתח לפניהם אולם אדיר ומלא הוד. הם פסעו פנימה והרגישו קטנים כנמלים לעומת האולם. 'הגענו...!', לחשה סנסאי ולא האמינה שהסבל שלה הסתיים. הילדים הלכו סביבה בזהירות, בודקים את האזור ומוכנים לשלוף את נשקיהם; הם עברו מספיק באותו יום. צעדיהם יצרו אלפי הדים, והם השתאו לנוכח כמויות כלי הנשק שהיו תלויים סביב. פרד ראה פתאום משהו שהצית את דמיונו: טפו-טפו באורך מטר עם רצועת נשיאה מעור וכוונת אופטית צמודה, ולידו אשפת חצי יריקה משוננים, מפחידים למראה. הוא עמד על קצות האצבעות וניסה להגיע לכלי הנשק, וברגע שהצליח נשמעו שני קולות באולם: קריאת שמחה של פרד, וצעקה התראה של טובי מהצד השני של האולם: 'תפסו מחסות!!!!'. אשנב נפתח קרוב לתקרת המבנה ושני שקי חול כבדים קשורים לאומגה חצו את החדר בטיסה נמוכה. סנסאי שלפה את חרבה ונעמדה לפנייהם בכוונה לחתוך אותם לשניים כשיתקרבו, אבל לביש המזל היא לא חישה היטב את המרחקים וחטפה שק חזיתית. גי'י. אר. הוצאה לכמה דקות מהמשחק. טובי הפיל את גיסי לרצפה וראה את קרן בזווית העין מתגלגלת מאחרי עמוד. פרד הרים את הטפו-טפו האדיר וירה שני חצים בחיבורי השקים לאומגה והם נפלו ברעש עמום לקרקע. הם עמדו ללכת לבדוק מה עם סנסאי שלא נראתה בשטח כששני אשנבים נוספים נפתחו מעליהם, וברד חניתות ירד עליהם משני כיוונים שונים. הנינג'יות נצמדו לרצפה וחיכו לבאות, אבל אחרי החניתות בא שקט מוזר. ג'סי הרימה את הראש וראתה יד על הרצפה; היא החניקה צעקה ואחזה בדחיפות בידו של טובי. הוא הסתובב לראות, ומיד הבין במי מדובר. בשתי קפיצות צפרדע הגיע לעמוד שמאחוריו שכבה סנסאי, עם כאב ראש איום וכמה צלעות שבורות. 'נראה שהסערה חלפה', לחש טובי ועזר לה לקום, 'ונראה שזה לא האולם הנכון...!', המשיכה סנסאי ונשמה בזהירות כדי לא להרגיש את הצלעות השבורות. השניים התאחדו עם שתי הבנות ופרד במרכז האולם. 'נשק מגניב!', אמרה סנסאי כשראתה את החבר החדש של פרד. 'הנשק המגניב הזה גרם לבלגאן הלא מגניב שהיה כאן לפני רגע', העירה ג'סי ונתנה בפרד מבט ארסי. 'אל תריבו! בואו נסתלק מכאן, נמצא את הבו ונלך הביתה', אמרה קרן וכולם הסכימו. הם פנו לפתח היציאה מהאולם, אבל לא הספיקו להגיע אליו, כי להבות גבוהות נדלקו לפנייהם וחסמו את דרכם. חבטות נשמעו מאחור והחמישייה הסתובבה כדי לראות מאות נחשים נופלים מפתחים בקיר הנגדי ומתפזרים על כל האזור, לוחשים ויורקים בזעם. 'חבריה, זה האש או הנחש', אמר טובי והילדים הביטו בו ביאוש, 'חייבים לעבור את הדלת!!'. הוא עטף את עצמו בגלימה, כיסה את ראשו בברדס ובלי היסוס התגלגל לתוך הלהבות. ג'סי קראה לו וקפצה אחריו, ונשארו סנסאי ושני הילדים הקטנים. אחרי מספר שניות היו הנחשים קרובים מאוד, ומעבר לחומת האש נשמעו קריאות וצעקות, והשלושה החליפו מבטים מהירים של הבנה והתגלגלו גם הם לתוך האש. וברגע שהיו בתוכה, התברר להם שטעו בגדול: זו הייתה אש פעלולים, והם לא ראו שמאחוריה הפך המסדרון למגלשת אבן. הם החליקו במהירות וקרן צעקה משהו מאחורי סנסאי ופרד שהיו ראשוניים.

'היי! הם נלחמים על הבו שלנו!', קראה בהבנה פתאומית, 'קדימה נינג'יות מסדר הבו הקדוש, להגנת הקמיע שלנו!!'. והיא שלפה את חרבה והניפה אותה מעל לראשי המתגודדים מתחתיה.

ארבע חרבות נוספות הצטלבו עם שלה והבריקו באור הלפידים. 'להגנת הבו הקדוש!!!', שאגו גיבורינו והסתערו במורד המדרגות. ברגע שנגעו רגליהם ברצפת האולם, נבלעו הנינגיות בלהט הקרב ונפרדו. טובי נתקל באיש לבוש בבגדי "העכבישים המאובקים", שהניף עליו חרב פרשים מעוקלת בלי לחשוב פעמיים. טובי התכופף והתחמק מהחרב שכמעט הורידה לו את הראש והשניים התחילו להסתייף בשצף קצף. הוא נדחף ע"י היפני לכיוון הקיר ובדרכו נכנס בין קרן ושני סמוראים שניסו לתפוס אותה. טובי קפץ באוויר והעיף אותם לאחור בבעיטה כפולה לשני כיוונים מנוגדים. כל אחד מהם נפל על אנשים אחרים ויצר "ערמת ילדים" שתגרום לילדי הגן לקנא. 'תודה חבר!', קראה קרן והשניים החליפו "כיפים" בינתיים שטובי חזר ליריבו וקרן התחמקה מהאזור.

היא החליטה ללכת על הבו בעצמה, בלי למשוך תשומת לב, ובעזרת כלי הנשק המועדף עליה-הפגיון-פילסה את דרכה לעבר השני כשהיא מחזיקה את המדף בטווח ראייתה. לפתע משום מקום צץ יפני שמן מאוד (זה היה קומוגיס) ורץ לקראתה מניף אלה בעלת קוצי ברזל ומחזיק בידו השנייה שקית "ביסלי". קרן הייתה בגבה בכיוון הקיר ולא ראתה כל דרך מילוט, הסומו התקדם במהירות והיא הלכה לאחור ונתקלה במשהו. בנפילתה היא התכדרה כקיפוד וחיכתה לבאות. קומוגיס לא הספיק לעצור; גופו התווה תנועה מעגלית במקומו ונפל אפרקדן על הרצפה. ראשו צנח בקלאנק מעורר גועל לרגליה. ג'יסי ראתה את חברתה בצרה וחשה למקום, מעיפה בהינף אחד את ראשו של קומוגיס מעל כתפיו. היא דילגה מעל לגופה, בעטה בראש הצידה ועזרה לקרן לקום. 'הכל בסדר!', צעקה מעל להמולה. קרן ראתה שהגלימה של ג'יסי קרועה בכמה מקומות והנידה בראשה בחיוב. אין טעם להדאיג אותה בתוכניות משוגעות, חשבה קרן והשתיים נפרדו. ג'יסי השליכה סכיני הטלה לכל עבר ופילסה לעצמה דרך בין הלוחמים. גם היא חשבה להתקרב לבו הקדוש ולשים עליו יד, והיא נתקלה בהתנגדות עזה ממש מתחת למדף. יפני לבוש ב"פיג'מה" שחורה ושרשרת טופרי נמר תקף אותה בשתי חרבות יחד, וג'יסי התקשתה לשים עין על שתיהן. ה"נמר השיכור" ניצל את זה, והצליח לפגוע בכתפה בחרב הקצרה. אבל זו הייתה הצלחתו האחרונה, כי ג'יסי שיספה אותו בגובה החגורה והוא התמוטט.

סנסאי נלחמה בקרבת מקום בסמוראי מ"העכבישים" ששלט היטב בחוקי הסייפות. ה"עכביש" ניסה לחתוך אותה באלכסון מכתף למותן, וגיי. אר. התחמקה מהמכה כחוט השערה. היא ראתה את ג'סי והניפה את ידה הימנית לשלום, מתעלמת בשחצנות מיריבה הערמומי. היפני ניצל את ההזדמנות ונכנס בקפיצה לטווח "המטר הקריטי" של גיי. אר. וכמעט הצליח לשפד אותה לפני שהבחינה בסכנה וקפצה לאחור תוך כדי הגנה כלפי מטה. חרבותיהם התנגשו בעוצמה רבה, אך חרבו של היפני האומלל התרסקה מהמכה וגיי. אר. הטתה את תנועת ידה בחיתוך כלפי מעלה וגמרה את היפני. עסוקה בחיפוש אחרי יריבים נוספים, היא לא הבחינה בסמוראי שהרים קשת מאחרי עמוד ועמד לירות בה. חץ מכוון היטב נתקע בין רגליו ושלח אותו מיילל לרצפה. רק אז שמה סנסאי לב, ופגשה במבטו של פרד שעמד מאחרי עמוד אחר, קרוב אליה. הוא הצדיע לעברה בקשת הצולבת שלו וחייך את חיוכו המנוול לפני שצלל בין היריבים שהקיפו אותו. פרד השתמש בטפו-טפו ובקשת למרחקים ארוכים, אך העדיף להלחם בידיו וברגליו בתוקפיו. תוך זמן קצר הוא לימד את היפנים שכדאי מאד להתרחק ממנו. הוא ראה את הבו מרחוק וידע שהוא חייב להגיע אליו לפני שאחד ממלוכסני העיניים ישים את ידו עליו. שני יפנים רצו לעברו משני כיוונים שונים, ופרד התכופף וגרם להם להתנגש. הרצפה הייתה חלקה מדם ובריצתו לעבר המדף החליק פרד ונפל על הגב, והמשיך לנסוע בזוהמה כמה מטרים עד שנעצר בתחתית גרם המדרגות שהוביל לבו. אבל כשקם והניח את רגלו על המדרגה הראשונה, הכה אותו מישהו מאחור בחלק הכהה של להב החרב ופרד איבד את ההכרה. קרן הייתה חבויה מאחורי המדרגות וראתה איך חברה נופל כסמרטוט על הרצפה.

היא נשכה את שפתה בהחלטיות ובקפיצות מהירות עלתה במדרגות ומצאה מסתור מאחורי ארגז שעמד בודד על הבמה הקטנה. הצצה חטופה החוצה נתנה לה להבין שאף אחד לא שם לב שהיא שם. באותו מבט היא ראתה את סנסאי נפגעת ממכת חרב בזרוע וכורעת בכאב, ואת ג'סי טובי משתלטים על היריב שלה. אני חייבת להצליח!, חשבה קרן והוציאה את מטול העוגנים. היא כיוונה אותו כלפי מעלה, לעבר המדף הנכסף. העוגן עף בקשת ונתפס במדף, קרן משכה בחבל ובדקה שהוא יציב. בלי היסוס אחזה בו והתחילה לטפס כשהיא נעזרת בקיר ברגליה. האולם מתחתיה עדיין געש לזמן מה, ואז השתתק. כולם נעצרו והביטו בה עולה. פרד התעורר והתיישב על הרצפה מבלבל, והשקט הפתאומי משך את תשומת ליבו. 'קדימה, קרן! את תצליחי!', קרא וקפץ על רגליו בהתלהבות. מישהו בקהל העיז להרים קשת וניסה לירות בחבל שעליו הייתה תלויה הנינג'ה האמיצה. פרד לא הניד עפעף כשכיוון את הטפו-טפו ביד אחת וירה חץ שעבר ליפני בשתי הידיים והצמיד אותן יחד. זו הייתה ההפרעה היחידה, ואחרי 5 דקות איטיות הגיעה קרן לגובה המדף. היא הסתובבה להמון ונפנפה בהתרגשות לחבריה.

*

ארבעת הנינג'ות הרימו את כלי נשקם בהצדעה והריעו בקול שרעם באולם. קרן תפסה את החבל ברגליה, נשענה על המדף, ושלחה את ידה הימנית כדי לאחוז בבו. באולם עצרו כולם את הנשימה, וגיי. אר. החניקה את דמעות ההתרגשות שאיימו להתפרץ (כדי שלא יבחינו בכך שמה את משקפי השמש שלה) וחנקה את פרד במקום. ידה של קרן נמתחה, אצבעותיה נגעו במקל והיא עשתה תנועה שנראתה כמו ניסיון להרים אותו, ו...שמטה את הבו. בקול נפץ יבש נחת על הרצפה ונשבר לשלושה חלקים, שהתגלגלו לשלושה כיוונים שונים. 'לאאאאאאאאאאאא!!!', הרעידה שאגת תסכול כללית את האולם.

תוך שניה כל האנשים התחילו לזוז לכיוונה של קרן, והיא החליטה לעשות "ויברח". מגלשת האבן הייתה המוצא היחיד מכיוון שהיציאה הנורמלית הייתה בצד השני של האולם. במהירות היא קפצה מהמדף וכמעט הידרדרה במורד המדרגות. תוך כדי ריצה מטורפת בין רגלי האנשים קרן הוציאה כריות הדבקה מהכיסים. ברגע שהגיעה למגלשה היא התחילה לטפס בעזרת כריות ההדבקה כשיפני זועם מנסה לעלות בעקבותיה ומחליק למטה בזעקות שבר. שלושת הכנופיות המלוכדות התפרצו מיד לפתח השני של האולם והתפרשו בטירה. קרן הגיעה מתנשפת לאולם המפואר השני ורצה לתוך המנהרה החצובה. לבסוף היא הגיעה לדלת העץ ויצאה החוצה. ' אוי לא!!! ' איך הם הגיעו לפה?! חשבה קרן ביאוש כשראתה את הכנופיות מתפרצות מתוך דלת ירוקה ורקובה. היא קפצה מיד לדלת הכי קרובה- הדלת שסנסאי נתקעה בה. היא נדחקה לתוך הפתח הצר כשהפנס בין שנייה וזחלה על המרפקים. להקלתה היא שמה לב שהמנהרה נקיה למדי והיא לא פגשה אף ג'וק. כשהיא כבר התחילה להרגיש אומללה למדי ושהיא תישאר תקועה במנהרה לנצח, המנהרה התרחבה לפתע וקרן הגיעה למערה גדולה. היא חילצה קצת את שריריה התפוסים והסתכלה סביבה. בתוך המערה עבר נחל ובצד הרחוק היו... 'אבובים! עכשיו אני רק אצטרך לשבת ולא לעשות כלום!', חשבה קרן בהנאה. היא לקחה את אחד האבובים הגדולים ('ככה יהיה לי יותר נוח') וסחבה אותו לכיוון הנחל. כששטה לה שוכבת על האבוב בנחל, היא חשבה לעצמה שסוף-סוף היא נפטרה מהרודפים שלה, כי הם לא היו מצליחים להיכנס למנהרה הצרה. בינתיים, הכנופיות המאוחדות הגיעו לחדר עם כל הדלתות.

קיאן בכה בזעם כל הדרך והאנשים כבר היו בסכנת החלקה. הוא ראה את רגליה של קרן שנכנסו למנהרה ורצה גם הוא להיכנס אחריה, אך סנסאי עצרה אותו בזמן. 'לא כדאי לך לנסות. אני כבר נתקעתי שם', אמרה לו והוסיפה מיד כי היא ראתה שהסערה מתקרבת: 'אבל בטח אתם יודעים לאן זה מוביל! נגיע בדרך עיקוף!'. תוך מספר דקות ג'קאן (הנמנמן) שהכיר את כל המעברים בטירה הלך בראש, ערני לגמרי וממריץ את האחרים לבוא במהירות. הוא הוביל אותם דרך מנהרות, גרמי מדרגות תלולים, מסדרונות ארוכים וחדרים ריקים. 'לאן אנחנו אמורים להגיע?', שאל אותו טובי. 'המנהרה שהילדה (המשהו מאד לא יפה שלא נגיד לכם) הלכה בה, מובילה לנחל. אני רוצה להגיע לנקודה שבה היא לא יכולה להמשיך לשוט'. קרן המשיכה במסלולה על האבוב וכמעט נרדמה עד שהרגישה חבטה באבוב והיא הגיעה למקום שבו הנחל ממשיך מחוץ לטירה והיא לא יכלה לעבור שם. מימינה התמשך מסדרון ארוך מאבן. היא התחילה ללכת שם, בסכין שלופה, אך לא היה כל טעם לכך כי המסדרון היה שומם. לאחר הליכה ממושכת ומשעממת מאד, שמעה קרן קולות מרוחקים שלהרבה אנשים, והתחבאה בכוח בקיר כדי לראות מה זה. עברו כמה דקות עד שקבוצת האנשים הגיעה לטווח הראיה שלה ואז היא קלטה פתאום שאם היא לא רוצה שהרודפים שלה יגלו אותה שם, *זה הזמן לברוח!* היא ראתה דלת במרחק של כמה צעדים ממנה והתחמקה לשם במהירות. כשהגיעה כמעט לדלת היא שמעה לפתע צעקות והבינה שגילו אותה. היא נעלה את הדלת מאחוריה והתחילה לרוץ לכיוון השני של החדר- שם הייתה קבועה דלת שניה. היא טרקה אותה בדיוק כשסומו אחד הצליח לפרוץ את הדלת השניה. לפתע היא הבינה למה המקום נראה מוכר לה- היא נכנסה מכיוון אחר לתוך החדר עם ה... 'מסטיקים', אמרה קרן לעצמה ביאוש וחיפשה פתרון לבעיה החדשה- איך להגיע לדלת הנגדית במהירות. בהברקה פתאומית היא שלפה את כריות ההדבקה שלה והלכה לאורך הקיר עד לדלת השניה. הסומו שוב הצליח לפרוץ את הדלת. כשהיא הגיעה לדלת השניה וחמקה משם בריצה בקריאות קרב פרצו הרודפים לתוך החדר. ראשונים נתקעו הסומו וסנסאי. אחר כך אלה שבסוף דחפו את כולם, והתוצאה הייתה שחלק מהאנשים פשוט היו מרוחים מכף רגל ועד ראש בעיסה דביקה של מסטיקים לעוסים. 'של מי היה הרעיון המדהים לקפוץ פנימה לחדר הזה?', צעק טובי וכמעט בלע גוש גדול של גועל נפש. סנסאי ניסתה להתחבא מרוב בושה, למרות שהיא ממש לא הייתה צריכה להתאמץ: הסומו שישב עליה הסתיר אותה יופי. אחרי כמה דקות מאבק פראי שרק גרם לכולם להעמיק בשקיעתם, הגיע יאמיש בריצה חסרת מעצורים. 'יחכו! יש לי את התרסיס המשחרר מהמסטיקים!', קרא ונפנף בבקבוק. הוא ריסס את כל החדר וחיכה לתוצאות המצופות, אבל במקום שהמסטיקים ימסו וייעלמו הם התקשו לחמוט והאנשים קיבלו תנוחות של פסלים מזעזעים במיוחד. 'אופס... זה היה הספריי הלא נכון', התנצל יאמיש ומיהר לשלוף מיכל אחר מכיסו. הפעם התרסיס עבד והרודפים יצאו ממלכודת המסטיקים בשעטה מהירה כדי להדביק (...). את קרן. ג'קאן רץ בראש החבורה וסנסאי צלעה אחרונה-הסומו שבר לה עוד כמה צלעות...-והם הגיעו לחדר עם החול. 'תתפזרו ותבדקו בכל פינה!', קרא קיאן שהיה על סף ההיסטריה. 'מה תעשה לקרן אם נתפוס אותה?' שאלה ג'סי את פרד בינתיים שהציצו מאחורי הדלת. 'אני אחנוק אותה! אחרי כל מה שעברנו...', ענה פרד בתסכול. מרחק קצר מהם ישבה קרן, מכוסה בחול עד מעל הראש. היא נרעדה כששמעה את קולו הכעוס של פרד והתאפקה מלהתעטש. 'טוב, אין כאן אף אחד', אמרה סנסאי והחבריה יצאו אחריה ועקבו אחרי השאר. כשהיו ממש בפניה של המסדרון נשמע עיטוש אדיר מאחוריהם, האפצ'י! וכולם קפצו בהפתעה. דמות קטנה זינקה מתוך החול וטסה לדלת השניה שהייתה בחדר. 'זו היא!!!' שאגו 'העכבישים' ועשו אחורה פנה, כשהם מתנגשים חזיתית בחבורת הנינג'ות ומפילים אותם הצידה. קרן דפקה את הדלת בפנים של שנקיק (הדביק) והמשיכה לרוץ במסדרון עד שהגיעה לסולם.

חוץ ממנו המבוי היה סתום, ולכן לא הייתה לה ברירה והיא עלתה בסולם במהירות. היא עדיין שמעה קולות זועמים מתחתיה כשהגיעה לראש הסולם ונדהמה. היא עמדה בראש מקפצה ארוכה שהשקיפה על אולם שקירותיו היו מרופדים במשהו שדמה למזרונים. קרן התקדמה לקצה המקפצה בזהירות והציצה למטה. גם הרצפה הייתה מכוסה במזרונים המוזרים, והיא החליטה לקפוץ. בוינג! השמיעה המקפצה כשקרן זינקה ממנה ונפלה למטה במהירות. בוינג! השמיעה ה"רצפה" כשפגעו בה רגליה. טרמפולינה!!! חשבה קרן וניסתה לשמור על שיווי המשקל בין קפיצה לקפיצה. אבל איפה הדלת!! היא קפצה והסתכלה סביבה, אבל הקירות היו באותו צבע והיא לא הבחינה בדלת.

בקפיצות שלה היא הגיעה כמעט לגובה של המקפצה, וראתה שם קהל רב. הסומו תפס תנופה מראש המקפצה, רץ וזינק למטה, וקרן נמלטה מפגיעתו בקפיצות אדירות. הטרמפולינה הזדעזעה וקרן ניתזה לקיר כמו כדור פינג-פונג. הקירות היו מכוסים במזרוני אוויר וקרן המסכנה עפה בחזרה לטרמפולינה. הסומו ניסה לתפוס אותה והתפתח בניהם מרדף קפיצות בכל האולם תוך כדי קריאות עידוד של הצופים על המקפצה. 'למה אתם מחכים? בואו לעזור לי!', שאג הסומו המתוסכל וקרן שוב חמקה ממנו לקיר השני של האולם. היא התקשתה לשלוט בכיוון הקפיצות שלה בגלל ההדף שיצרו קפיצות הסומו בטרמפולינה, והמצב נעשה בלתי נשלט לחלוטין כשהשאר קפצו והצטרפו לבלגאן. כולם קיפצו סביב כמו הרבה כדורים קפיציים משוגעים והתנגשו אחד בשני ובקירות. לפתע מצאה קרן את עצמה במרכז החבורה. 'הנה היא, תפסו אותה!!!', צעק יאמיש ויחד עם שנקיק וטובי זינק לכיוון שלה. קרן התגלגלה באוויר ושינתה מיקום במהירות, ושנקיק כמעט אחז ברגליה. אני חייבת למצוא את הדלת! חשבה קרן ואז הבריק בה רעיון: היא פשוט תתנגש בכל הקירות עד שתפגע בדלת ותעוף החוצה! וזה מה שעשתה. בגלל הקושי בתמרון, היא מצאה את עצמה חצי מהפעמים בקרבה מסוכנת לחבורת המבוגרים והייתה צריכה לבצע חמיקות חטופות. אחרי 20 דקות, קרן הרגישה מטושטשת מהקפיצות ומהחבטות בקיר, והתחילה להתייאש. היא פנתה לקיר מימין למקפצה והתקדמה לעברו בהחלטיות. בבקשה, תן לי לצאת מכאן! התחננה קרן בלי מילים והטיחה את עצמה על הקיר. המזרון שלח אותה לאחור שוב ללא תוצאות והיא נפלה היישר בזרועותיה של סנסאי. צרות!!! מבטיחה נפגשו, וקרן התפלצה: סנסאי חייכה כמו רתמה של סוס וחשפה את שיניה. יאמיש, קיאן, שנקיק וג'קאן קיפצו סביבן וחיכו להזדמנות להניח יד על קורבנם הלכוד (סוף-סוף). כל אותו הזמן כולם המשיכו לקפוץ כמו עדר ארנבים משוגעים, וקרן החליטה לנצל את המצב הלא יציב של רודפיה. היא השחילה מכת מרפק לאחור שפגעה בצלעות החבוטות של סנסאי ושלחה אותה צועקת ומקללת לכיוון השני והיא בעצמה קפצה מעל לראשיהם של קיאן ויאמיש ופגעה בקיר בבעיטה. למרבה פליאתה היא לא ניתזה לאחור אלא המשיכה לעוף קדימה ונפלה על קצה של מקפצה נוספת כשהדלת נטרקת אחריה. מתחתיה הייתה מעין בריכה והמון ברזים קבועים בקירות מסביבה, שברגע שנכנסה לחדר התחילו להשפריץ זרמים של קצף ובועות משונים. ללא היסוס קפצה קרן לבריכה והסתתרה מתחת לשכבת הקצף הסמיכה. באותו רגע נכנס פרד מתעופף באוויר ושאר החבורה אחריו. קרן התחילה לחפש בקדחתנות איזה פתח מתחת למים אך לא מצאה את מבוקשה. גיסי שכבר התחילה להתעצבן מההתחמקות של קרן קפצה למים והתחילה לשחות לעברה. היא כמעט הצליחה לתפוס אותה כשרגלה נתקעה במשהו והיא צללה כדי להוציא משם את הרגל שהסתבכה בשרשרת ברזל. גיסי חשבה לעצמה שזה קצת מוזר שבאמצע בריכה יש פתאום שרשרת ברזל מהרצפה, עד שהיא ראתה למה השרשרת מחוברת... היא תפסה את קצה השרשרת ומשכה אותה בחוזקה. כתוצאה מכך יצא הפקק של הבריכה וכל המים התחילו להיסחף לתוך החור הגדול שנוצר. כוונתה הייתה להוציא את כל המים וכך לתפוס את קרן ביתר קלות, אבל היא לא הביאה בחשבון את הממדים שלה... קרן נסחפה עם הבועות והקצף כמו בסופת הוריקן הישר לתוך חור הניקוז של הבריכה. היא הרגישה כמו בתוך מגלשת מים מהירה במיוחד וזוויתית במיוחד. במורד צינור הניקוז היא ראתה עוד צינורות מתפצלים למעלה ונאחזה באחד מהם; היא לא התכוונה להגיע לביוב!... היא טיפסה (שוב בעזרת כריות ההדבקה) במעלה הצינור החלקלק ובינתיים ציינה לעצמה שכנראה החליפו לא מזמן את הצנרת, כי היא לא הייתה רקובה בכלל. כשהיא מקללת בליבה את גיסי ומתכננת נקמות (נמלים במיטה, סבון אבן, קרמים שלא יורדים ועוד) היא שמה לב פתאום שאור מגיע אליה מלמעלה והיא יצאה הישר דרך... אסלה של שירותים שלא היו בשימוש, שכן לא היה שם מים. היא הטתה אוזן

לשמוע אם אורבים לה מאחורי הדלת כי היא חשבה ששמעה רחש, אבל היא לא שמעה יותר כלום ובלב שקט היא פתחה את הדלת ומצאה את עצמה... מוקפת בחרבות. לא הייתה לה דרך מילוט ולכן היא הוציאה שתי חרבות דו-צדדיות ונעמדה חיוורת פנים מול היפנים הכעוסים והאמריקאים הכעוסים עוד יותר, כשביניהם מישהי חבוטה, חבושה וכועסת במיוחד. 'ובכן...' סיננה סנסאי דרך שיניים חשוקות והכתה בצד הכהה של החרב על כף ידה. 'ובכן...' חייכו יחד קיאן ויאמיש חיוך מרושע תואם וליקקו את השפתיים באורח מסוכן. שאר הנוכחים גיחכו וחיככו את ידיהם בצפייה והביטו בקרן הלכודה במבטים-של-זאבי-ערבות-רעבים. 'אני מוכנה להלחם על מקומי!', הזהירה קרן וצעדה צעד אחד לעבר יריביה הרבים מידי. 'אני מציע שתיכנעו בשקט, כי לי אין כוח יותר', אמר פרד ומחה את הזעה והבוץ ממצחו, 'ואני חושב שהרבה יסכימו אתי'. להפתעת שלושת המנהיגים, כולם הנהנו והנמיכו מעט את נשקיהם. 'מה אתכם?! עד שתפסנו אותה?', שאגה סנסאי כמו קרנף פצוע. יאמיש הסכים אתה: 'חשבתי שהלוחמים שלי הם נמרים, לא נמושות!'. ואילו קיאן פרץ ביללה מתמשכת ומקפאת דם: 'לאאאאאא!!! חבורת לא יוצלחים, זווזו כבר!!!'. אבל למרות כעסם של ראשי הכנופיות, איש לא זז. קרן בחנה את המצב ועמדה על המשמר מפני הסחה והתקפה מהירה. 'לא איכפת לי, אני עושה את זה בעצמי!', קבעה סנסאי, והשניים האחרים הרימו אתה באותו זמן את החרבות והתקדמו צעד אחד לעבר קרן, כתף אל כתף. 'רגע, לפני שאני מפצצת אתכם לחתיכות-יש לי רעיון!!!', צעקה קרן לפתע ושלחה את שתי החרבות שלה קדימה בהתגוננות. שלושת המבוגרים שלחו אליה מבטים ארסיים אבל עצרו. 'יש 3 חתיכות שוות של הבו הקדוש, נכון?', המשיכה קרן בקול גבוה כדי לוודא שגם החרשים ישמעו אותה וקיבלה תשובה בדמות נהמה זועמת מפי כולם. 'אז מה דעתכם שכל כנופיה תקבל שלישי, וכך כולם יהיו מרוצים ונוכל ללכת הביתה?', השליכה את הפצצה. לכמה רגעים שרר שקט מתוח בחדר השירותים הדחוס, ואז...חה, חה, חה! צחק קיאן וכולם הוכו בתדהמה. חה, חה, חה! פרצה סנסאי בצחוק פרוע מיד אחריו, ויאמיש התגלגל בשאגות צחוק בלתי נשלט; זה נתן לכולם את האות, וכל הנוכחים פרצו גם הם בצחוק משוחרר. רק אחרי 5 דקות של צחוק נרגעו כולם וניגבו את הדמעות, וקרן הציצה בחשש בפניה של סנסאי. 'זה רעיון טוב, בואו נעשה את זה', אמרה סנסאי וניגבה את פניה בגב השרוול. 'יש דרך קיצור לאולם מכאן?', שאלה ג'סי, וג'קאן הוביל אותם למעלית שהייתה מוסתרת ע"י ארון גדול ממדים. 'אילו היינו מגלים את זה בבוקר, היו לכולנו חיים קלים יותר, הא?', העיר פרד באוזני טובי כשכולם נדחסו למעלית. 'רק אל תגידי את זה לסנסאי, היא תצא מדעתה...' גיחך טובי מאחורי גבו של יפני רחב גרם. תוך שניות נפתחו דלתות המעלית והאנשים נשפכו החוצה, ומצאו את עצמם שוב באולם המרכזי, רק עם שינוי אחד: הכל היה שוב נקי כמו לפני הקרב. חלקי הבו הקדוש נחו במקום נפילתם, ושלושת המנהיגים עברו בין קבוצת האנשים שנחלקה לשניים לפנייהם וקרבו אליהם ביראת כבוד. קרן הלכה אתם, כנציגה "נייטרלית", ובתנועות מלאות טקס הגישה לכל אחד מהם את שלישי הבו המגיע להם. אחרי "טקס ההגשה" מחאו כולם כפיים והקהל נפרד לשלושת הקבוצות המקוריות. 'קדימה, נלך הביתה', אמרה סנסאי ברגע שהניגויות שלה נאספו סביבה, גם זו הבעייתית (...). החבריה החזירו את הנשקים למקומם ועקבו אחרי הוראותיו של ג'קאן איך לצאת מהטירה. חצי שעה לאחר מכן, פסעו חמשת הניגויות אל אור השמש ולא הצליחו לתפוס את מצבם האמיתי. 'לא יאמן, אנחנו בחוץ', אמר טובי בעייפות וגרר את רגליו, נשען על כתפה של ג'סי. סנסאי הובילה אותם לכיוון השער בחומה, שהיה פתוח הפעם, ולהפתעתם מצאו עגלה מחכה להם, וסוס (צעיר הפעם) רתום אליה ורק מחכה לצאת לדרך. הם עלו על העגלה וטובי נהג בה דרך היער ובמורד ההר, וכל אחד מהם השתעשע במשהו אחר: ג'סי ישבה כמובן לצד טובי ואחזה אתו במושכות; פרד (שהשלים עם קרן) ישב בקצה האחורי של

העגלה יחד עם חברתו ושניהם שלשלו רגליים וניסו לתפוס עשבים בצדי הדרך עם בהונותיהם; וסנסאי גי'י. אר. שכבה על כל העגלה בפישוט איברים (ובגדים...) וחרפה. העגלה הגיעה לכפר טומרי בשעות הצוהריים המאוחרות, וטובי נסע הישר למרפאה. רופא הכפר והחובשים תפרו, הדביקו וחבשו את גיבורינו, ואח"כ העמידו לרשותם בית בפאתי הכפר כדי להחליף כוח. בשעה 20:00 כבו כל האורות וחמשת הנינגיות שקעו בשינה עמוקה וארוכה.

(14)

סנסאי התעוררה כשקרן אור סוררת נחה על פניה בשעה 10:00 בבוקר, וניסתה להתהפך ולהמשיך לישון. אבל קול עליז סיכל את תוכניותיה: 'בוקר טוב!!! ארוחת בוקר מוכנה, מי שרוצה יכול לקבל אותה במיטה!!'. גי'י. אר. המופתעת הציצה מתחת לכרית אל קרן שעמדה בפתח החדר בחלוק וסינר מוכתם ביותר, והבעה ערנית שפוכה על פניה. ג'סי במיטה ליד הקיר הוציאה יד מהשמיכות ונפנפה, לאות שהיא רוצה ארוחת בוקר במיטה, ופרד הופיע עם קנקן מיץ תפוזים ביד אחת ומגש עמוס באוכל בשינה.

'ארוחה אחת מגיעה, מי עוד?', שאל בטון מנוסה והניח את המגש על הכוננית של ג'סי. 'אני אשמח', אמר קול ישנוני מצידה השני של סנסאי. טובי התעורר והוציא את ראשו הלא-מגולח מהמיטה. 'גם אני', אמרה סנסאי והשילה את שכבת השמיכות מעצמה. עד מהרה ישבו החמישה כל אחד (ואחת) במיטות, ונהנו מלחם קלוי עם חמאה ודבש, פרות אקזוטיים ומיץ תפוזים טרי. אחרי הארוחה הלכו להתקלח, להתגלח ולהתלבש, ויצאו מהבית. 'עכשיו כשסיימנו את משימתנו, מגיעה לנו חופשה אמיתית!', קבעה סנסאי, והם הלכו לתור את השוק המקומי בחיפוש אחרי בגדים מקומיים. אחרי כשעה הרגישו החבריה בבית: במכנסי בד קצרות, סנדלים וחולצות רכוסות בשרוכים הם הסתובבו בין הדוכנים על המזח ובחוף ושוחחו עם התושבים. פרד קנה חכה וביקש מסנסאי לשוט ב"לווינתן הקטלן" לדוג, ובערב חזרו הוא וטובי עם סל מלא דגים. הם צלו אותם על המדורה בחצר הבית ושתו סאקי (קרן וג'סי נמנעו) עד אובדן חושים (של ג'יי. אר.), וגררו את עצמם למיטה בחצות. ביום למחרת קרן התקשתה להעיר את חבריה לארוחת בוקר, ולכן התלבשה ויצאה לסייר בעצמה. באותו יום היה שוק מחוזי בכפר וקרן קנתה מתנות לכל החברות שלה מבית הספר: סיכות, סרטים וחיות מיניאטוריות עשויות קש. בדרך חזרה, עברה ליד דוכן שלא ראתה בהתחלה. שלט מאיר עיניים אמר באנגלית (וכמובן ביפנית): "נשקים יוצאי דופן". קרן התקרבה לדוכן בסקרנות וראתה לפני זעיר יושב מאחוריו וקורא עיתון. היא העיפה מבט בקשתות, הדוקרנים האכזריים למראה והחרבות וחיפשה משהו מעניין. היפני הבחין בה וקרא אליה בקול דקיק. 'מעוניינת?', שאל בציפייה. 'אה...אולי יש לך משהו לגודל שלי?...!', מלמלה קרן בתשובה. 'את מחפשת משהו ספציפי?', ניסה המוכר לעזור. קרן פתחה את הפה לענות, ומיד ראתה את זה-פיגיון שחור עם ידית בצורת דרקון חשוף שיניים-שחיקתה רק לה. 'את זה אני רוצה', הצביעה. 'הבחירה שלך מושלמת, זה הנשק הטוב ביותר לקרבות בטווח קצר', הסביר המוכר לקרן אחרי ששילמה לו, והיא הודתה לו וחזרה לבית כדי לחפש מישהו להשוויץ לו...השאר כבר הספיקו להתעורר, כמה מהם עם כאב ראש איום, והם ישבו במרפסת בשמש, שתו מיץ אננס ופטפטו. 'קרן, לאן נעלמת?', קרא פרד כשהראשונה נכנסה לחצר סוחבת את סל הקניות על כתף אחת. 'הלכתי לשוק, ותראו מה קניתי!', הוציאה קרן את הפגיון מהנדן המעוטר שהמוכר נתן לה. 'איזה יופי!', אמרה ג'סי, 'איפה השגת אותו?', שאל פרד ובחן את הידית מקרוב. 'הדוכן נמצא בקצה השוק, הכי קרוב לחוף. יש שם המון דברים מגניבים, כדאי לכם ללכת לראות', אמרה קרן ולקחה לעצמה כוס מהמטבח. פרד, טובי וג'סי יצאו מיד לחפש את הדוכן, וקרן התיישבה לצד סנסאי ג'יי. אר. על הכיסא-נוח. 'בשם כל העכבישים והנמרים, איך כואב לי הראש!', רטנה סנסאי ולגמה קצת מיץ. 'תנסי לא להגזים עם כל האלכוהול הזה', הציעה קרן בחכמה ושיכלה את רגליה, 'את רוצה שאני אביא לך כדור?'. סנסאי פטרה אותה בתנועת יד, 'עוד מעט זה יעבור', אמרה והביטה בנינג'ה הקטנה שלה. 'מה את חושבת על המקום?', שאלה בחיוך. 'אוקינאוה? מדהים! הלוואי שהייתי יכולה לחיות כאן', ענתה קרן ונאנחה, 'מתי עוזבים?'. 'מתי שתרצו', הבטיחה סנסאי ועיני קרן נצצו. הילדים האחרים חזרו, קולותיהם נשמעו מרחוק צוחקים ומדברים. 'איזה משוגע, מה יגידו בבית?', אמר קולה של ג'סי והשלושה נכנסו לחצר. 'סנסאי, פרד קנה רימוני עשן ומוקשים נושכים!!!', קראה ג'סי בקול מזועזע. סנסאי בחנה בעינין את ההתקן הגאוני של המוקש וכמעט הורידה לעצמה את האף כשהוא קפץ מידה ונסגר בנקישה מרושעת. 'יפה!', פלטה ג'יי.אר המופתעת והחבר'ה פרצו בצחוק. 'נאכל משהו? אני מת מרעב', שאל טובי וג'סי נכנסה לעזור בהכנת ארוחת הצהריים. פרד הצטרף לקרן וסנסאי, ושני הילדים תכננו מה לעשות בהמשך היום. סנסאי שכבה לצדם עם הבעה לא מרוכזת על הפנים. 'מה קרה?', שאלה ג'סי כשעברה עם קערת הסלט וראתה אותה. 'אני תוהה...', ענתה סנסאי בקול מסוקרן ולא הוסיפה. ג'סי החליפה מבט שואל עם פרד וקרן והמשיכה לשולחן. גם

במהלך הארוחה סנסאי הייתה בעננים ושכחה לאכול (מוזר!), ולא הבחינה אפילו בגלידה שהוגשה כקינוח. לפנות ערב חזר טובי עם דף צבעוני מהכפר. 'הערב יש מסיבת חוף לכל מי שרוצה, והשתייה חינם!', הודיע וסנסאי גיסי שמחו. פרד עיקם את האף והביט בקרן; הם ישתעממו הערב. 'לא נורא, נתגנב ל"לוויתן" ונשוט קצת', לחש פרד והרגיע את קרן שכבר עמדה להתנגד. הגדולים התקלחו, התבשמו והתלבשו והסתלקו בשעה 21:00. פרד וקרן ירדו למזח וניסו להתניע את הסירה, אבל הדלק אזל במסע הדיג, וטובי שכח למלא את המכל. 'אוף! מה נעשה עכשיו?', שאלה קרן ובעטה בפחית שהתגלגלה ברחוב השומם. פרד נעצר בהפתעה. 'תראי, קולנוע!', אמר והצביע על שלט קטן. התברר שה"קולנוע" היה חצר עם ספסלים ובד לבן בקצה אחד, והם הצטרפו לאנשים שכבר היו שם וצפו בסרט "אבא מתארס" (עם כתוביות תרגום ליפנית...).

בשעה 22:30 חזרו השניים לבית ואכלו את שאריות הדגים מליל אמש, ואח"כ הלכו לישון. בעצם, קרן הלכה לישון ופרד נשאר במרפסת וקרא עיתון כי המוסיקה מהחוף הפריעה לו והוא לא היה כ"כ עייף. ב 01:30 הסתיימה המסיבה במטר זיקוקים צפוף ועל הכפר ירד השקט. פרד הרגיש שהוא נופל מרוב עייפות וגרר את עצמו למיטה, ואחרי רבע שעה חזרו גיסי וטובי. הם נכנסו בשקט לחדר האמבטיה, החליפו בגדים כל אחד בתורו ונכנסו למיטות בלי להוציא מילה מהפה. בשעה 02:00, כשכולם כבר נרדמו, נשמעה חבטה עמומה בשער הבית, והוא נפרץ באחת. דמות אפלה נפלה פנימה והתנדנדה לכיוון הבית. הדמות נתקלה במדרגות ונפלה עליהן, מעוררת מהומה כשסירים שנחו בראשן התגלגלו בקרקוש לחצר. פרד הרים את ראשו בקפיצה, וידו אחזה בטפו-טפו שעל הכוננית שלו. הוא פגש את מבטו של טובי, והאחרון לחש ללא קול, 'פורץ!'. פרד הנהן וקם בשקט גמור. הוא ילמד את החצוף לקח לדורות...הדמות עלתה לבסוף במדרגות בלי לנסות להסתתר, ובצליעה גישה אחר הדלת. פרד צפה מהעץ שצמח בצמוד לבית; הוא איגף את הפורץ והתכוון לצלוף בו מאחור. הפורץ מצא את הדלת ופתח אותה, ובו בזמן ירק פרד חץ, שפגע בירכתי האורח הלא-קרוא.. 'אוו ווו!' יללה הדמות וזינקה לתוך הבית, אווזות בחלק האחורי שלה, 'אוו ווו!', יללו כלבי הכפר בתשובה. האור במטבח נדלק, ופרד הנלהב קפץ מהעץ ופרץ פנימה בקריאת קרב. 'תפסת אותי, טובי?!', צעק ונפנף בנשקו. ומיד קפא החיוך על פניו. סנסאי גיסי. אר. עמדה שעונה על השיש של המטבח, כשחץ מעוטר בנוצות אדומות נעוץ בישבנה. 'אופס...טעות בזיהוי', מלמל פרד ובלו לבזבז שניה פנה לאחור: 'זמן לסגת!!!'. את המרדף, הקללות, השאגות והמכות לא נוכל לתאר (זה יתפוס לפחות ספר שלם...), אבל בטוח שיש לכם מושג קלוש לגבי האנדרלמוסיה ששררה באותו לילה במעונם של חמשת הנינג'ות. אחרי שסנסאי נלאתה מלרוץ אחרי השדון מהשאול, היא נפלה על המיטה מותשת וקיללה בשקט. 'איך אני אמורה לישון עם הדבר הזה?', שאלה והתכוונה דווקא לחץ...אפשר לנסות להוציא אותו, הציע פרד ממרומי העץ (שבו מצא מקלט), וגרם להתפרצות נוספת: 'השתגעתי?! אחרי מה שעשית לי?!', שאגה סנסאי וגרמה לעטלפים להתעופף בבהלה מהעץ.

טובי הלך לקרוא לרופא הכפר, והרופא שלף את החץ בלי לבקש רשות (...). אח"כ הוא חבש את החלק האחורי של סנסאי, לקח 10 דולר מטובי והסתלק כשהוא ממלמל משהו על משחקים בנשק. בבוקר קמו כולם מאוחר, ואפילו קרן לא מצאה את הכוח להכין ארוחת בוקר, ולכן הם הלכו למסעדה. פרד ישב רחוק מסנסאי-שהחליפה כל הזמן תנוחות ישיבה-ואכל את פאי תפוחי העץ שלו בתאבון רב. קרן הזמינה גלידה באלף טעמים, טובי וג'יסי חלקו עוגת אגוזים דביקה וסנסאי נשנשה שרימפס וצדפות. 'איך אפשר לאכול את הזבל הזה על הבוקר?', תהתה קרן ועיקמה את אפה. פרד נזכר במשהו; 'טובי, שכחת למלא דלק בסירה?', הזכיר לו, 'אנחנו רוצים לחזור הביתה מתישהו'. בדרך חזרה לבית הם עברו ברחוב המרכזי של הכפר ואנשים נפנפו לשלום. סנסאי גייי. אר. החזירה הצדעה לאיש אחד וקרצה אליו. קרן וג'יסי החליפו מבטים לא מבינים עם טובי ופרד והמשיכו ללכת. 'סנסאי, את מכירה את האיש הזה?', העיזה ג'יסי לשאול לבסוף. 'נפגשנו אתמול במסיבה...לא, אל תחשבו שאני והוא...'. התגוננה גייי. אר. כשראתה את המבטים ננעצים בה בפליאה, 'הוא בסך הכל, אהם...עשה לי טובה'. הילדים היו יותר מבולבלים מקודם. החבורה הגיעה לשער הבית ונכנסה בדממה. 'בוא נלך לסדר מדורה להערב', אמר טובי לפרד ורמז לו שיש לו משהו לספר. פרד מיהר אתו לחורשה, וכשהיו מספיק רחוקים מהשאר נעצרו. 'נו?', שאל פרד בסקרנות. 'אני לא בטוח, אבל אני חושב שהסנסאי שלנו עשתה אתמול קעקוע...'. ענה טובי וחיך בהתנצלות, 'ראיתי אותה אבל העדפתי לרקוד במקום לעקוב אחריה'.

כשחזרו השניים עם ערמת עצים מכובדת היסס פרד לפני שפנה לסנסאי; הוא לא היה במצב טוב כדי להסתבך יותר ממה שהוא כבר הסתבך אתה...שמעתי שיש מישהו מעולה שעושה בכפר קעקועים, במחיר מצחיק, פתח ואמר בלי להתכוון לפנות לאף אחד במיוחד. 'מה איכפת לך, אתה כבר עשית בבית', אמרה ג'יסי ששיחקה בקלפים עם קרן. 'לא, חשבתי שמישהו מכס יהיה מעוניין...'. חייד פרד את חיוך הממזר שלו והעיף מבט בסנסאי הזרוקה על הערסל לידם. 'איך אתה מכיר את כל המוזרים?', שאלה קרן בפיוזור נפש והורידה את הקלף הלא נכון. 'איך קוראים לו?', נפלה סנסאי למלכודת. 'צ'יאן פו', זרק פרד שם סתמי והסתובב לראות את תגובתה. 'זה לא הוא...', פלטה גייי. אר. והשתתקה בפתאומיות כשהבינה מה אמרה. כל העיניים הופנו אליה בבת אחת. 'או. קיי, תפסתם אותי, הרימה ידיים, 'עשיתי קעקוע אתמול בלילה!'. 'איפה?', שאל פרד בחיוך-של-מכסת-דשא ושיניו נצצו. הבנות הורידו את הקלפים והביטו בעניין רב, טובי נשען על המעקה של המרפסת. סנסאי קמה מהערסל והרימה את השרוול ביד אחת. ושם, קרוב לכתף, היה ציור מרהיב של דרקון באדום וזהב, יורק אש, מלופף סביב הזרוע השרירית. 'שיי', שרק פרד בהתפעלות אמיתית ובחן את הקעקוע מקרוב, 'אחלה דבר!'. גם הבנות התרשמו עמוקות מהציור, וטובי זרק חיוך-של-אמרת-לך לעבר פרד. 'בעלי יהרוג אותי...', חייכה סנסאי בהשלמה.

(15) ואחרון...

החמישייה המנצחת עזבה את איי ריו-קיו אחרי חודש חופשי ומטורף למדיי. הם עלו למטוס בטוקיו-אחרי שייט אחרון ב"לווייתן הקטלן" עד לאיים המרכזיים של יפן-וחיכו בקוצר רוח שהוא ינחת בבית. החבריה הרגישו ממש לא בנוח לבושים בבגדים ה"תרבותיים" שלהם, ועד מהרה העיפו את הנעליים מהרגליים ותפסו פוזות נוחות למשחק קלפים סוער. אחרי בערך 24 שעות טיסה, נחת המטוס בארה"ב והחבריה מיהרו לאסוף את חפציהם וקרטעו בהתרגשות במורד הכבש ולאוטובוס שהוביל אותם לבית הנתיבות. 'זוכרים איך לא ידענו מה מצפה לנו בפעם הקודמת שישבנו כאן?', שאל טובי בערגה, 'היינו כ"כ מבולבלים', הוסיף פרד והדביק את האף לשמשה. בחוץ ירד גשם (דבר ששכחו מקיומו) והבל פיו ערפל את החלון. האוטובוס נעצר, והנוסעים נכנסו לאולם המטען. אחרי שמצאו את התרמילים, המזוודות והשטויות, הלכו להחתיים את הדרכונים, חיפפו את בדיקת המכס (...). ויצאו לאולם הקבלה. גדוד של בני משפחה הסתער לעבר חמשת הנינג'יות, ולמרות הניסיון הקרבי שצברו עד כה, לא הצליחו לעצור את המתקפה. כל אחד מחברי ה"כנופיה" נבלע בחיבוקים ונשיקות של אבא-אמא-סבא-סבתא-אחים-אחיות-דודה-בן דוד שני, ואיבדו קשר עין עם השאר. 'איך את שזופה!', 'רזית!', נשמעו הקריאות מכל כיוון. 'אמא, זה לא שנסעתי לפני שנה!', ניסתה ג'סי להימלט. 'מה הבאת לנו, אמא?', נתלו שני ילדים קטנים ברגליה של סנסאי ובדקו את כיסיה. פרד נדהם מהעובדה ששני ההורים שלו הגיעו, 'איזה חג היום?', שאל אותם בציניות. טובי וקרן היו בני דודים, והחגיגה סביבם הייתה כפולה...

*

פרד וקרן נפגשו בצומת והלכו יחד לדוג'ו. הם פתחו את השער ועברו את החצר, אבל נכונה להם הפתעה: הדלת של הבניין הייתה פתוחה מעט, והם נעצרו לפניה. קרן שלחה יד ודחפה את הדלת, ולעיניהם התגלה אולם האימון הפוך כולו. תמונות מנופצות, דגלים קרועים, מזרונים משוסעים. השניים פסעו פנימה בלב הולם, ופרד הסתובב מיד לקיר המזרחי. 'חושב שאני ארוץ לקרוא לסנסאי...!', אמר בזעם עצור. הוא שעט ברחוב, חצה את הכיכר, נכנס לפארק וראה את סנסאי משחקת מסירות עם הילדים שלה. 'סנסאי!!! את חייבת לבוא!!!', צעק מהעבר השני של המדשאה ונופף בידיו. סנסאי גייי. אר., נאמנה למסדרה, עזבה את הילדים ורצה אחרי פרד. כל הדרך לא הפסיקו לרוץ, עד שהגיעו לדוג'ו. הם עלו מתנשפים במדרגות ונכנסו, ועיני סנסאי חשכו. 'מה קרה כאן?', קראה בבהלה. 'אני חוששת שהשליש-בו נעלם, סנסאי', אמרה קרן בקול רועד.

'לא טוב!!!'

-the end-

תודות

לחותי על העזרה באיור ובמתייבה

לרפאל על הרעיונות